

JENS PETER LARSEN

MESSETONER

efter gammel kirkelig tradition

4. reviderede udgave

ved

Peter Weincke og Bent Frederiksen

SAMFUNDET DANSK KIRKESANG

i kommission hos
Edition Egtved A/s

© Samfundet Dansk Kirkesang
Edition MF 578

ISBN 87-7484-085-1

Sats og layout ved Peter Woetmann Christoffersen

Trykt hos Werks Offset, Bjødstrupvej 4, 8270 Højbjerg

Udgivet med støtte fra
Thomas Laubs Mindefond af 1947

INDHOLD

FORORD ved PETER WEINCKE og BENT FREDERIKSEN	s. 5
INDLEDNING	s. 7
BØJNINGSSKEMA MED VARIANTER	
I Kollekttonens bøjningsfigurer	s. 26
II Episteltonens bøjningsfigurer	s. 27
III Evangelietonens bøjningsfigurer	s. 28
INTONATIONER	
Gamle Testamente	s. 30
Ny Testamente	s. 31
10. SØNDAG EFTER TRINITATIS FULDT UDSKREVET	s. 33
KIRKEÅRETS KOLLEKTER OG LÆSNINGER	s. 43
SÆRLIGE KOLLEKTER	s. 126

FORORD

Siden 1935 har det i den danske folkekirke været skik at messe efter Jens Peter Larsens *Messetoner efter gammel kirkelig tradition*, der sidst udsendtes i en revideret tredje udgave i 1965 som følge af autoriseringen af en nyoversættelse af Det nye Testamente. Siden er *Prøvealterbogen* og sidst *Alterbogen 1992* kommet til med nyoversættelser af både gammel- og nytestamentlige tekster med ny højmesseordning, der indeholder nye tekster og kollekter. *Alterbogen 1992* er blevet fulgt af en ny *Ritualbog* og i tilslutning hertil dels Henrik Glahn og Torben Schousboes *Musikken til den danske højmesse* dels *Musiktillægene I-II* med en omfattende samling af liturgisk musik.

Det har derfor været højst påkrævet at fremkomme med en ny indføring i messesang på grundlag af alterbogens nye og nyoversatte tekster og kollekter.

Som lærere i messesang ved pastoralseminarierne i København og Århus har vi følt det naturligt at koordinere vore erfaringer med denne liturgiske genre og har derfor forenet kræfterne om en ny udgave af en lære- og håndbog for såvel teologer ved pastoralseminarierne som for præster og kirkemusikere i den danske folkekirke. Vi har således tilpasset Jens Peter Larsens messetoner til det nye stof, ligesom vi har gengivet størstedelen af hans historiske indledning i bogens første del. Kun de af Jens Peter Larsens afsnit, der ikke længere er relevante pga. manglende reference til den nye alterbog, er strøget.

Ligeledes er J.P. Larsens gengivelse af den liturgiske musik til nadverliturgien fra Thomas Laubs *Dansk Kirkesang 1918* udeladt, eftersom denne i dag blot udgør en af flere mulige liturgier publiceret i de gængse samlinger med liturgisk musik.

Udgivelsen er således udelukkende koncentreret omkring kollekter og læsninger. Med hensyn til den øvrige liturgiske musik (Salutationer, korsvar, Kyrie/Gloria melodier, trosbekendelser, litanier og nadverliturgier etc.) må henvises til foreliggende samlinger, herunder *Den danske Koralbog* med tilhørende melodisamling.

Jens Peter Larsen har udførligt gjort rede for den danske messepraksis' historiske udvikling, ligesom han har argumenteret for sin tids behov for nye messetoner, der i deres betoningsforhold knyttede sig nøje til teksten. Disse toner fandt J.P.

Larsen i den klassiske messepraksis, og han har derfor bygget sine messetoner på grundlag af de modeller, der fandtes i foreliggende katolske messebøger med gregoriansk restaureret stof publiceret i begyndelsen af vort århundrede.¹

Nærværende udgave af *Messetoner* er disponeret efter så praktiske kriterier som muligt. Efter et udførligt bøjningsskema med tilhørende oversigt over bøjningsvarianter og intonationer følger samtlige bønner og læsninger til 10. søndag efter trinitatis fuldt udskrevet med noder. Herefter har hver søn- og helligdag fået sin fulde side indeholdende bønner og læsninger efter de to tekstrækker. Endelig afsluttes bogen med en oversigt over den danske højmesse særlige kollekter.

Det skal tilføjes, at vi ikke har set det som vor opgave at foreslå messetoner til de kollekter af Anna Sophie Seidelin, Johannes Johansen og Holger Lissner, som er optaget i *Tillæg til Alterbogen* (1993).

For gode råd og kritiske kommentarer i forbindelse med vort arbejde vil vi gerne takke professor, dr. phil. Henrik Glahn. Endelig skal vi bringe bestyrelsen for *Thomas Laubs Mindefond af 1947* vor varmeste tak for økonomisk støtte til fremstilling og trykning af messetonerne.

Det er vort håb, at bogen i mange år fremover vil finde anvendelse som lære- og håndbog for teologer og kirkemusikere i Danmark.

Peter Weincke og Bent Frederiksen
Pastoralseminarierne i København og Århus
december 1997

¹ Se også Søren Sørensen: 'Messemelodier og messetoner, deres baggrund, historie og aktuelle status' *Dansk Kirkesangs Årsskrift* 1979-80, s. 11-49.

INDLEDNING

af Jens Peter Larsen

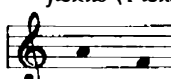
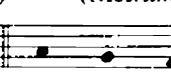
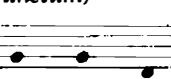
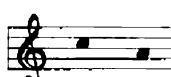
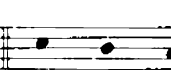
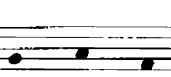
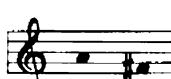
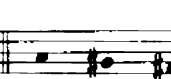
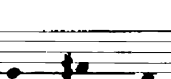
Det er en meget gammel skik at fremføre dele af gudstjenesten i en stiliseret 'sanglæsning', svarende til det, vi i den danske kirke kalder messesang. Vi kan ikke følge den tilbage til dens ældste stadier, men må nok regne med, at den har forbindelse med traditioner, der er ældre end kirken selv. Og den har fulgt med kirkens gudstjeneste gennem århundrederne, med skiftende betydning, men aldrig helt gået af brug. Det er altså ikke en blot 'historiserende' eller særlig 'højkirkelig' tendens, der kommer til udtryk i messesangen, men blot en fastholdelse af kirkens århundredgamle tradition.

Efter hele sin oprindelse og egenart er messesangen i virkeligheden mere stiliseret læsning end egentlig sang. Enhver, der kender til at tale i større rum, ved, hvordan man uvilkaarligt tvinges til at lægge stemmen ret højt og holde den nogenlunde konstant i samme højde, bortset fra slutningen af afsnit, hvor man som i almindelig daglig tale lader stemmen synke. Men kirkens gamle messetoner, middelalderens lektions- og orationstoner, betyder i virkeligheden blot et skridt længere ind på musikkens område. De bygges op af to musikalske grundelementer, nøje svarende til den hævede fremsigelses kendetegn: en højereliggende, fast taletone og nogle musikalske interpunktionsfigurer, de såkaldte 'kirkeaccenter' (*accentus ecclesiastici*). Disse to elementer, *taletonen* og *accenterne* er messesangens naturlige grundlag.

Hvornår og hvordan middelalderens lektionstoner har taget fastere form, og i hvor høj grad de kan føres tilbage til fremmede (byzantinske) forbilleder, er ikke fuldt opklaret. Men i hvert fald finder vi dem udviklet i mere enkel skikkelse inden udgangen af det første kristne årtusinde. På det ældre stadium opererer de med blot fire accenter, svarende til den grammatiske inddelings colon, comma og periodicus samt spørgesætning. Disse fire accenter – hvorved her og i det følgende ikke må forstås betoning, men melodiske bøjninger – bringer alle en nedadgående bevægelse, de to af dem dog med påfølgende bevægelse tilbage til

grundtonen, således at to forskellige slutningsprincipper her gør sig gældende: et sprogligt, som kræver faldende slutning, uden hensyn til tonalitetsfornemmelsen, og et musikalsk, som foretrækker slutning på grundtonen uden hensyn til sprog-melodiens bevægelse.

Af afgørende betydning for accenternes melodiske form er taletone's placering i tonerummet. Vælger vi f.eks. indenfor C-dur skalaens område *a* til taletone, får den under sig en heltone (*a-g*) og en stor terts (*a-f*). Vælger vi derimod *c*, får den som nærmeste underintervaller en halvtone (*c-b*) og en lille terts (*c-a*). Vi kalder de to hertil svarende arter af messe for henholdsvis *subtonal* og *subsemitonal recitation*. Den første er vistnok den ældste, men den sidste blev i længden den sejrende og er også den, vi genfinder i dansk messetradition. De fire accenter får da følgende udseende i moderne notation:

	<i>Punctus circumflexus (Flexa)</i>	<i>Punctus elevatus (Metrum)</i>	<i>Punctus versus (Punctum)</i>	<i>Punctus interrogatus</i>
A				
B				
C				

A: *subtonal rec.* – B: *subsemitonal rec.* – C: *do. transponeret*

(For at lette sammenligningen er i sidste linie tonen *a* valgt som udgangspunkt for de subsemitonale former, der i middelalderen noteres ud fra *f* eller *c*. Herved nødvendiggøres anvendelsen af et par uhistoriske fortegn, nemlig $\sharp$ for *f* og *g*.) Punktumfiguren får i subsemitonal recitation flere forskellige former, alle fremkaldt af ønsket om at undgå den truende tritonus (*diabolus in musica*) mellem underhalvtonen og underkvinten: *h-f* (i sidste linie *gis-d*). I den sidst anførte spørgefigur vil man i øvrigt uden vanskelighed se en spire til den Wibergske messetradition.

Den senere middelalder byggede videre på det grundlag, der her var skabt. Man nøjedes ikke med det ene sæt accenter, men man varierede de enkelte bøjninger, idet man f.eks. enten kunne slutte med kvintfald eller med tertsfald,

eller man kunne blive på taletonen, eller man kunne gå ned til undertertsen eller undersekunden og tilbage igen. Og flexa kunne dannes med tertsfald eller med sekundfald eller med en kombination af begge dele. Metrumfiguren var så karakteristisk, at den vanskeligt kunne varieres; spørgefiguren kunne gøres mere eller mindre omstændelig, men beholdt gerne den karakteristiske bevægelse nedad fra taletonen og tilbage igen.

Disse accent-varianter anvendtes ikke vilkårligt indenfor en og samme læsning, men ved hjælp af dem skabtes forskellige messetoner for de forskellige arter af kirkebøn og læsning: Kollekttone (orationstone), episteltone, evangelietone m.m. Også på dette område frembragte middelalderen en højt udviklet kirkelig brugskunst. Det ville føre for vidt her at gå i enkeltheder; vi må nøjes med at henvise til den udførlige fremstilling i P. Wagners *Einführung in die gregorianischen Melodien*, Bd. 3 (1921), og til *Cantorinus Romanus* (1911), hvor en række af de middelalderlige former igen er kommet til ære og værdighed.

Mærkeligt nok fandt Luther ikke anvendelse for dette fint udarbejdede system af orations- og lektionstoner. Måske har det forekommet ham for kunstfærdigt og vanskeligt. Principielle betænkeligheder overfor messesangen kan han ikke godt have næret, da han med bistand af sine musikalske hjælpere selv udformede et nyt system (i *Deutsche Messe* 1526) og hentede materialet dertil fra andre dele af den katolske kirkesang, især fra psalmodien. Disse toner kan dog ikke siges at stå på højde med de før-reformatoriske. De er mindre varierede, skønt de anvender et større toneområde og derved bliver vanskeligere at synge, og samtidig er de uroligere og derfor mindre egnede til at tåle slid. Det kan derfor ikke undre, at de åbenbart vandt liden indgang i Tyskland og vistnok slet ingen i Norden. Mens man ellers var ivrig nok efter at indføre, hvad den nye lære bragte med sig, gik de gamle messetoner urørt over i den nye gudstjeneste, som vi foruden af Thomissøns nodeeksempler kan se det i Wormordsens håndbog (1539), hvor det hedder, at epistel og evangelium skal læses (!) "med sædvanlige noder". Iøvrigt bringer Wormordsen ikke selve messetonerne, men kun nogle meget lidt oplysende intonationer, der dog tilstrækkeligt tydeligt viser, at der ikke er tale om Luthers messemelodier.

Hovedkilden for vort kendskab til dansk reformationstids messepraksis er Hans Thomissøns salmebog (1569). I de ældre salmebøger finder vi kun noder til enkelte salmemelodier, og de liturgiske håndbøger, herunder de forskellige ordinans- og alterbogsudgaver, har – bortset fra Wormordsen – kun noder til nadverafsnittet ligesom det katolske missale, som de erstatter. Og den gregorianske sangs hovedmonument i den dansk-lutherske kirke, Niels Jespersens *Gradual* (1573), er jo korets og ikke præstens bog, bringer derfor heller ingen lektions- og orations-toner. Hans Thomissøn giver os derimod (blad Aaa III^v-VI^r) et – ganske vist meget nødtørftigt – skema for både kollekt-, epistel- og evangelietone med indledninger og svar.

Det fremgår tydeligt af en række enkeltheder i disse melodier, ikke mindst af episteltonen, at vi her står overfor en udløber af før-reformatorisk praksis. Men den sene tid har sat sine spor. Det oprindelige princip: recitation på en højereliggende taletone med melodisk afspænding ved indsnit i teksten, er her forladt. Bevægelsen udgår i disse toner nedefra, fra undertertsen, *d* til den egentlige grundtone, *f*.

En sådan stigende begyndelse kender vi fra en række gregorianske former, f.eks. fra de otte psalmetoner. Men det initium, der indleder disse melodier, består kun af 2-3 toner, der uden

Fra Hans Thomissøns Den danske Psalmebog (1569), 3. facs.udg. med efterskrift af Erik Dal, udgivet af Samfundet Dansk Kirkesang 1997.

Register offuer den ne Bog.

* Naar her staar effteriffer tallit it punct (.)
da mercker der den første side paa bladdit. Men
naar der staar ij puncter effteriffer tallit (:)
da mercker der den anden side
paa bladdit.

I.

Om den Danske Euangeliske Messe.

Introitus.

Aff Dybsens nød raaber ieg ic. 178.

* Eller en anden danske psalme som mest kommer
offuer Hens met høytiden eller den dags Euang-
gelio.

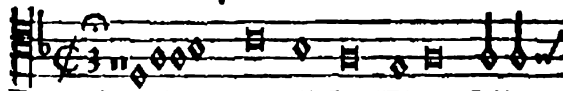
Kyrieelison.

* Fra Christi fødsels høytid indtil Kyndelmisse. 3.

* Fra paaske indtil pindzedag. 82:

* I pindzedage / oc siden om Søndagerne oc an-
dre hellige dage indtil Jull / oc effter Kyndelmisse
indtil paaske. 99:

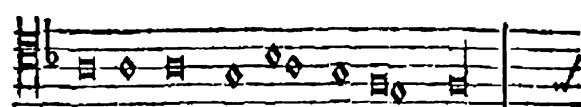
Presien staaendis vend til Alteret/ begynder Gloria in excelsis Deo x. faaledis.

Alleniste Gud i Himmerig / være
Aaa iij loff

svinkeærinder fører op til taletonen foroven. Her derimod når bevægelsen op mod den oprindelige taletone, *f*, først sit mål ved slutningen af det pågældende afsnit. Den underliggende halvtone (ledetone), *e*, har overtaget funktionen som taletone, hvorved hele recitationen præges ubehageligt af en stræben op mod grundtonen, som først finder sin udløsning til sidst, når vi endelig når helt op. Løvrigt rummer de Thomissønske messetoner ikke megen variation. Epistel- og evangelietonerne har alle accenter fælles på nær en enkelt, mens kollekttonen overhovedet mangler nærmere angivelse af accenter.

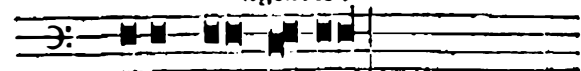
Når vi vil følge den danske messesangs videre skæbne, støder vi på den ganske ejendommelige vanskelighed, at der mellem *Hans Thomissøns Psalmebog* (udgaven

loff oc priss for alle sin naa : de.

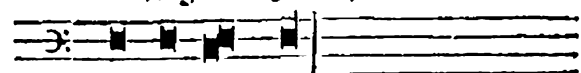
Degnen oc Soldit forfølger der/siungendis. Der hand bassuer giort i Jorderig ic. 109:

Presten vender sig til Soldit/
siungendis :

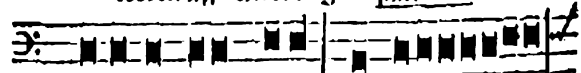
Herren være met eder.

Degnen oc Soldit svarer.

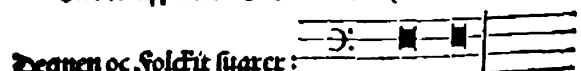

De met din Aand.

Siden vender presten sig til Alterit oc lass Col lecten aff Alterbogen/ saaledis.

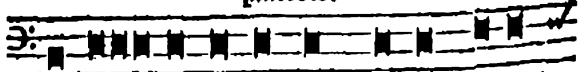
Lader off alle Bede. O Herre ic.

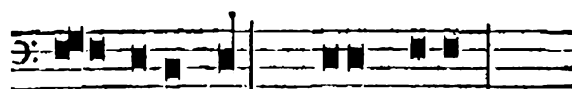
Degnen oc Soldit svarer :

Amen.

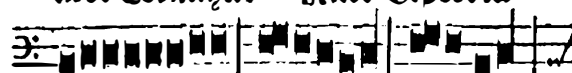
Siden vender Presten sig atter igen til Soldit/oc lass Epistelen aff Alterbogen/ saaledis.

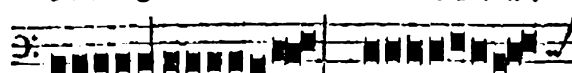
Epistelen bescriffuer off Sancte Possud
til

til de Corinth. Ricre Brødre ic.

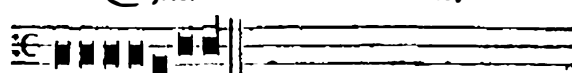

Comma & Colon. Periodus. Periodus alia.

Questio.

Finle.

Haleluia.

Haleluia/Gladelig ville vi Haleluia ic 288.

Haleluia det bør off altid at siunge. 290.

* See flere Haleluia/ Blad 289. 291. 292.

* Efter Haleluia/ dñbis
Børnene.

Sequenzer.

* Fra Jul til Kyndelmisse/

Grates nunc omnes. Met sin Danke der hoff/

Nu lader off alle tacke Gud vor Herre ic. 6.

* Fra Paaske til pindxodag/

Victima paschali &c.

Christus Jesus for off Offrie 83:

De siungis / Christ stod op aff Døde/ onellom
huert Verff/ eller huert andet Verff.

Aaa iiii

Dm

af 1634) og Wibergs *Messeforslag* (1832) ikke synes at eksistere noget dansk tryk af disse toner.¹ I det islandske *graduale* holdt de sig praktisk talt i samme form som hos Hans Thomissøn i op mod en snes forskellige udgaver fra 1594 til 1779, men på dansk grund synes de at have forplantet sig alene gennem mundtlig tradition i nærværd tohundrede år! Ussing, som ivrer stærkt mod messesangen, giver i sin "Kirkeforfatning"² et overbevisende indtryk af, hvor levende traditionen var endnu i det 18. århundredes slutning. Særlig påfaldende er hans fremhævelse af, at menigheden "de fleste Steder" messer med præsten "og undertiden lige saa høit som han".

Det fremgår da også tydeligt af Wibergs fortale, at han ikke har kendt nogen trykt udgave, men udelukkende bygger på mundtlig tradition. Han skriver herom: "Ved fra min første Skolegangs Tid og indtil den nærværende at have været sat i en Stilling, hvor jeg fandt Lejlighed til at høre mange Præster messe, har jeg ligesom bevaret i min Hukommelse forskellige Maader at messe paa, og deraf prøvet og valgt det, som syntes mig bedst. Man maa derfor i Messerne ei vente at finde noget nyt eller moderne".

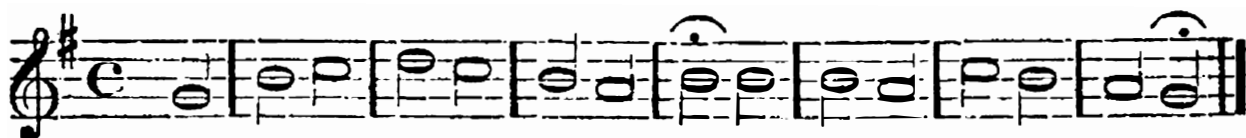
Trods de mange år, der skiller Hans Thomissøn og Wiberg, er slægtskabet mellem de to messeformer ganske tydeligt. Kun er de forfaldstendenser, der begyndte at vise sig hos Thomissøn, hos hans efterfølger nået til fuld udfoldelse. Al variation af de forskellige læsninger er forsvundet. Kollekt-, epistel- og evangelietone er smeltet sammen til en enkelt messetone, der endda praktisk talt kun opererer med een melodisk bøjning, som blot udvides lidt i slutningsdannelsen. Og tendensen til at forskyde taletonen nedefter har ført til, at den oprindelige taletone nu kun er udgangspunkt og sluttone, medens dens underterts er blevet en slags grundtone nr. 2, og dennes endnu en halv tone dybere liggende ledetone er blevet den virkelige taletone. Vi er hermed nået til en melodibevægelse, der ikke blot ikke forsøger at følge talens melodiske bevægelse, men som går lige på tværs af det naturlige tonefald: vi begynder med at dale til en dybereliggende taletone

¹ Der ses her bort fra C.A. Thielo's *Musikalisk Underretning at messe for Alteret* (1762), som indeholder messetoner, komponeret af forfatteren uden hensyn til traditionen.

² Henrich Ussing: *Kirkeforfatningen i de kongelige danske Stater med dens vigtigste Fordele og Mangler samt muelige Forbedringer*, I-IV, Sorø 1786-1789. Specielt iv. del, bd. I, s. 355-368.

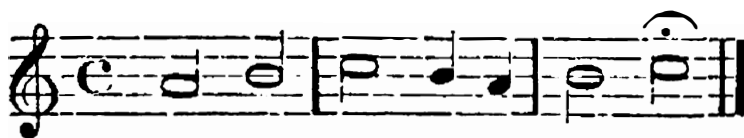
Om Altertjenesten før Prædiken.

Naar Gudstjenesten om Søn- og Hellig-Dage skal tage sin Begyndelse, gaaer Præsten for Alteret, lader sig der af vedkommende Kirkebetjent iføre Messeskæderne, og knæler da paa den ved Alteret værende Skammel, medens den anordnede Bøn læses i Chorsbøren. Efterat Indgangs Psalmen er affjungen, og paa sine Steder ogsaa, hvor Brug er, Psalmen „Alene Gud i Himmerig," hvis 2de første Stroffer da intoneres og synges alene af den messende Præst saaledes:

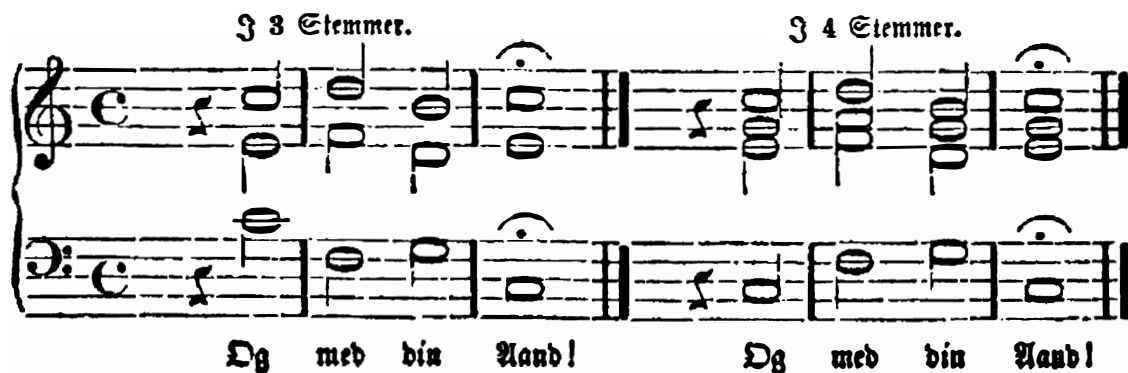
Al - le - ne Gud i Him - me - rig skal Lov og Priis til - hø - re.

og som derefter fortsættes til Enden af Chor og Menighed, vender Præsten sig mod Menigheden og messer:

Her - ren væ - re med E - der.

og vender sig derpaa igjen mod Alteret medens Choret svarer „Dg med din Aand" som følger:

Dg med din Aand!

Dg med din Aand!

Efterat Lectien (eller Epistelen) er messet, vender Præsten sig igjen mod Alteret, medens den saakaldte Høimesse-Psalme eller Hoved-Psalme affynges.

Derefter vender han sig atter mod Menigheden og islemmer:

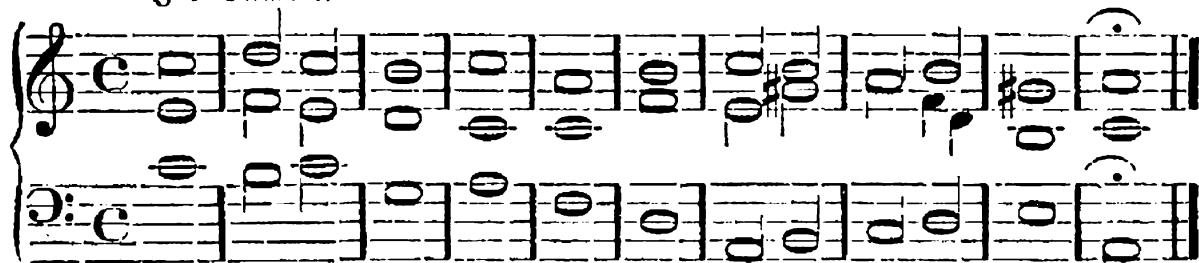
hvortil Choret svarer: „Dg med din Aand“ vid. P. 1. Hvornæst Præsten i uforandret Stilling fortsætter:

Evangeliium.

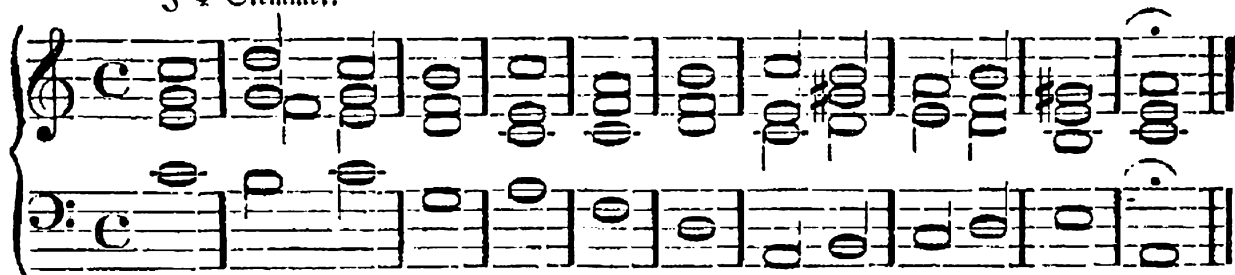

Hertil svarer Choret: „Gud være lovet for sit glædelige Budskab“ saaledes:

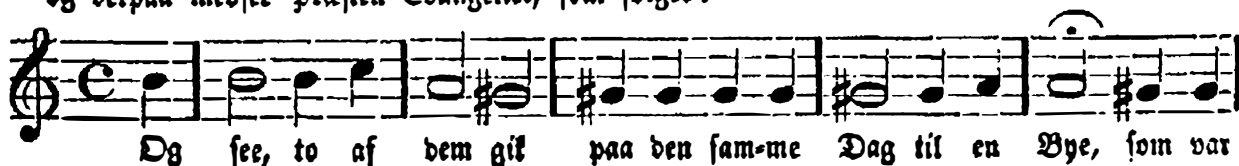
3 3 Stemmer.

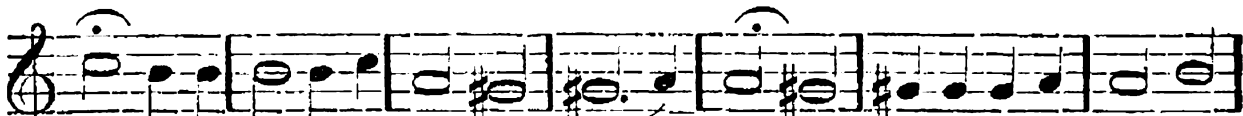
3 4 Stemmer.

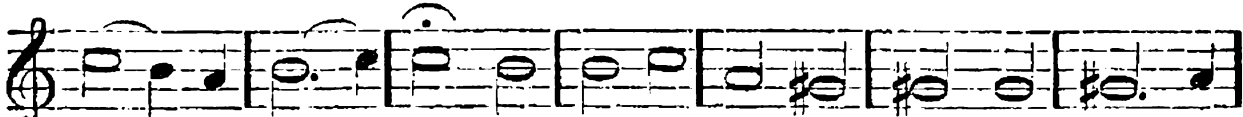

og derpaa messer Præsten Evangeliet, som følger:

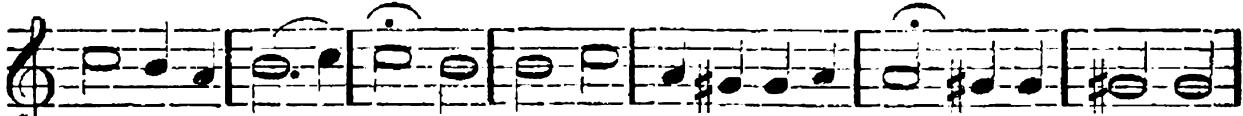

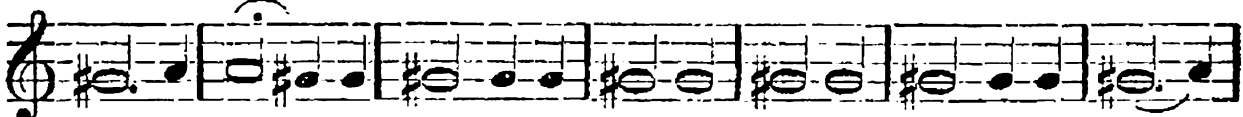

 tredsinds-ty-ve Sta-di-er fra Je - ru - sa - lem, hvis Navn var E - ma-

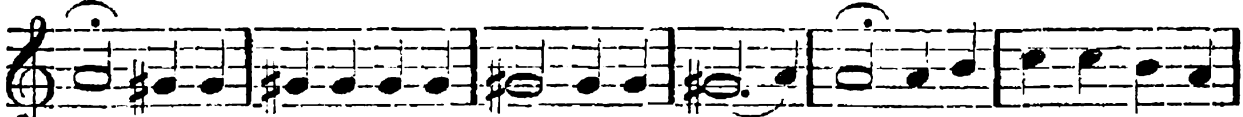

 us. Og de ta-le-de med hver - an - dre om al-le dis-se Ting, som

 va - re stee - te. Og det be-gav sig der de ta-le-

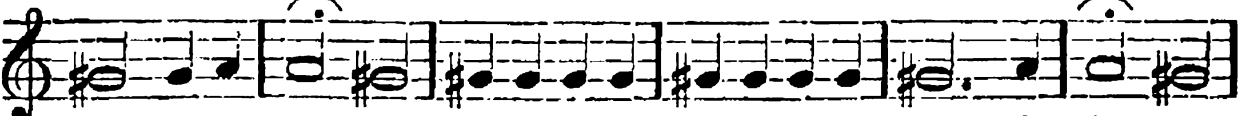

 de og be-spurg-te sig med hver - an - dre, kom og Je - sus selv nær og

 van-dre-de med dem. Men de-reð Di-ne hold-tes til, saa de if - fe

 kjend-te ham. Men han sag-de til dem: hvad e-re dis-se for Ta-

 ler, som I fø-re med hver - an - dre paa Wei - en, og hvi see I saa be-

 drø-ve-de ud? Men en af dem, som hed-te Ele - o - phas, sva-re - de og

 sag-de til ham: er du a-le-ne frem-med i Je - ru - sa - lem, og

og slutter med at stige til en højereliggende hviletone! Og samtidig er der opstået en meget uheldig, stadig tilbagevendende konflikt mellem de to ydertoner i bevægelsen (c-gis), som tilsammen danner et ubehageligt urent interval (den formindskede kvart). Hertil kommer endelig, at den Wibergske messeformel er meget lidt smidig overfor sproget og navnlig i slutningsdannelserne ofte giver anledning til unaturligt virkende tekstbehandling.

Det må egentlig i høj grad undre, at disse messetoner formåede at bevare en dominerende stilling gennem ca. hundrede år. Forklaringen må vel søges deri, at der ikke i det pågældende tidsrum fandtes nogen virkelig interesse for messesangens problem. Et par sønderjyske forslag (P.C. Kochs *Ny dansk Messebog*, 1853, og Prahl og Heinebuchs bemærkelsesværdige *Liturgiske Melodier*, 1889) blev uden større indflydelse, i hvert fald nord for Kongeåen. Derimod fik Bielefeldts³ mærkelige kompromismesse, der søger at fikse Wiberg op med lidt lån fra Luthers messetoner – som havde fundet indgang i norske messebøger – nogen udbredelse.

Alvorligere konkurrence fik den Wibergske messe først gennem det efterladte forslag af Laub, som efter hans død blev udgivet af Bangert og Wöldike.⁴ Skønt dette forslag egentlig kun giver os nogle af Laub selv forladte udkast – han nåede ikke at udforme en endelig løsning – betød det dog i flere henseender et væsentligt fremskridt. Først og fremmest betegner det en venden tilbage til udgangspunktet: messe som stiliseret læsning, ikke sangpræstation. Det er taletonen og accenterne, der igen er kommet til ære og værdighed. Og dermed følger, at der i langt højere grad end i Wibergs messe tages hensyn til sproglige betoningsforhold. Hertil kommer, at disse toner musikalsk set er langt mere tilfredsstillende end de Wibergske, idet der kun anvendes rene, enkle intervaller. Endelig må det siges, at de er overordentlig letfattelige og letanvendelige, så de allerede af den grund er mere alment tilgængelige.

Men selv om der således er meget, der taler for disse toner, rummer de dog også visse svagheder, der gør det forståeligt, at Laub ikke ønskede at blive stående ved dem. Navnlig kan den enkelhed, som udmærker dem, ved længere tids brug

³ *Messebog* af V. Bielefeldt, Kbh. 1907.

⁴ *Præsteforeningens Blad*, 19. Årgang, Nr. 17, 26. April 1929.

MESSEMELODIER

ved
THOMAS LAUB.

„Dette hellige Evangelium skriver“ og „Gud være lovet“
ved MOGENS WOLDIKE og EMILIUS BANGERT.

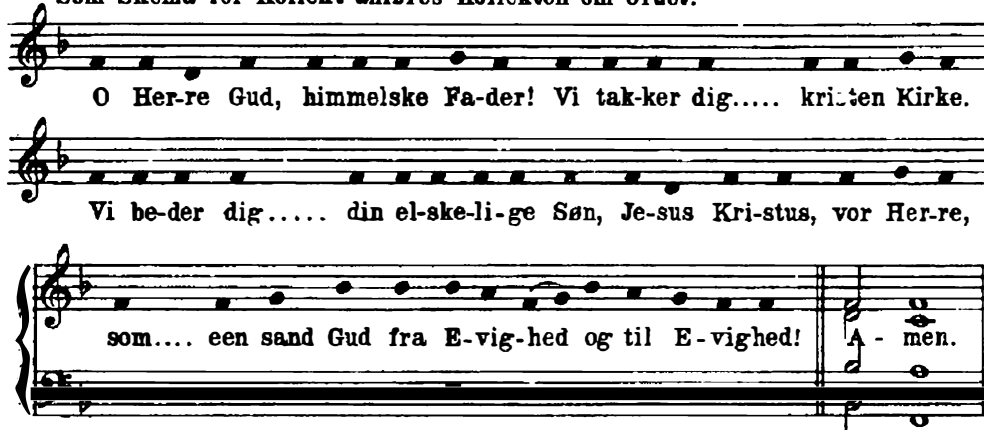
Salutation.

Kollekt.

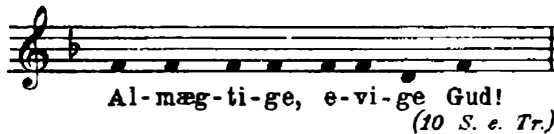
Herren væ-re med E-der! Og med din Aand! Lad os al-le be-de:

Som Skema for Kollekt anføres Kollekten om Ordet:

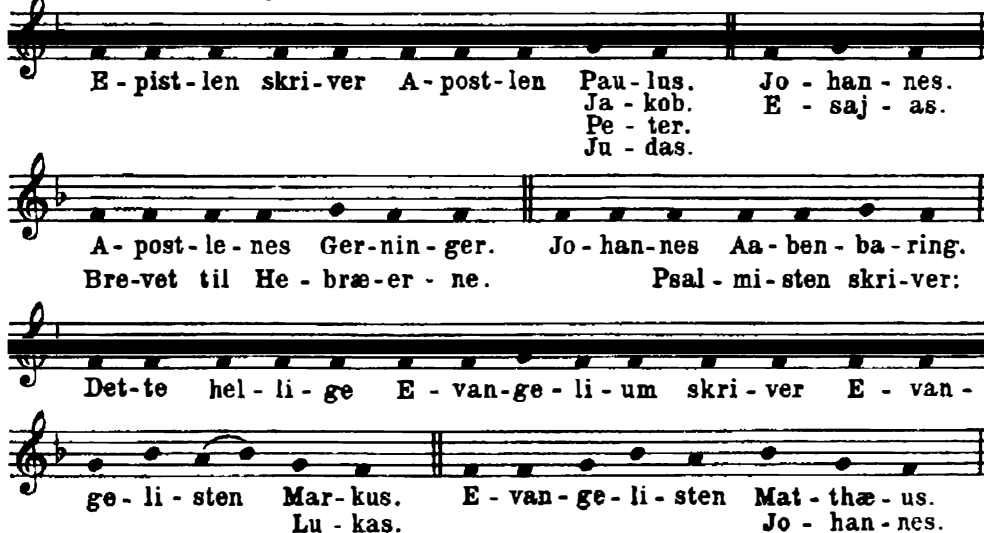
O Her-re Gud, himmelske Fa-der! Vi tak-ker dig..... kristen Kirke.
Vi be-der dig..... din el-ske-li-ge Søn, Je-sus Kri-stus, vor Her-re,
som.... een sand Gud fra E-vig-hed og til E-vighed! A - men.

Naar Kollektens første Sætning
har mandlig Endelse:

Al-mæg-ti-ge, e-vi-ge Gud!
(10 S. e. Tr.)

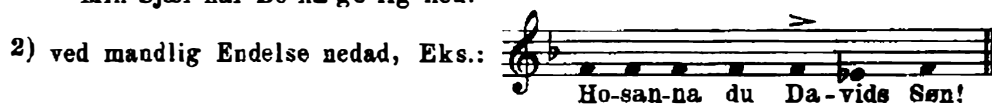
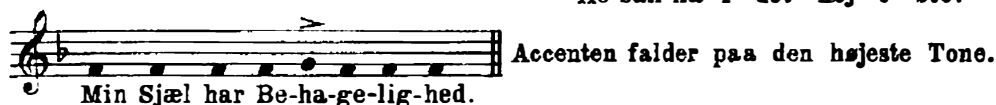
Indledning til Epistel og Evangelium.

E - pist - len skri - ver A - post - len Pau - lus. Jo - han - nes.
Ja - kob. E - saj - as.
Pe - ter.
Ju - das.
A - post - le - nes Ger - nin - ger. Jo - han - nes Aa - ben - ba - ring.
Bre - vet til He - bræ - er - ne. Psal - mi - sten skri - ver:
Det - te hel - li - ge E - van - ge - li - um skri - ver E - van -
ge - li - sten Mar - kus. E - van - ge - li - sten Mat - thæ - us.
Lu - kas. Jo - han - nes.

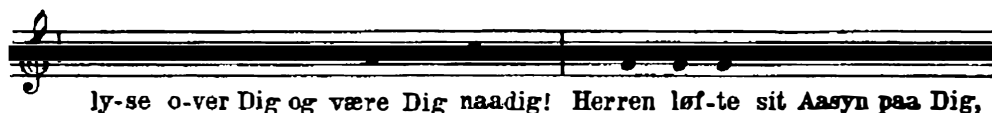
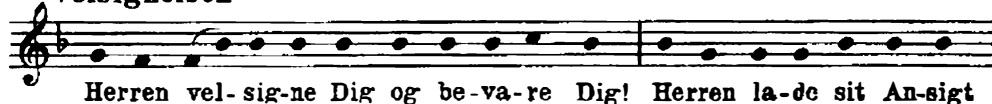

Selve Epistlen og Evangeliet messes paa Tonen *f*. Ved Afslutninger, men ikke for ofte, og kun hvor der er et virkeligt Ophold gøres en Bøjning:

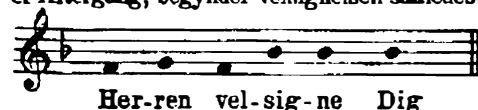

I Fortsættelse af Nadverliturgien, (Dansk Kirkesang Nr. 206):

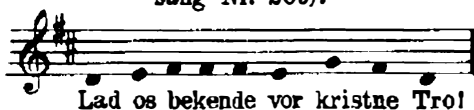
Velsignelsen

Efter Kollekten om Ordet, altsaa naar der ikke er Altergang, begynder Velsignelsen saaledes:

Før Trosbekendelsen (Dansk Kirkesang Nr. 205):

let føles som lidt i retning af monotoni. Endvidere er visse af accenterne mindre gode. Hverken opgangen ved kvindelig endelse, der fører til en – navnlig ved mange gentagelser trættende – betoning af trykstavelsen i stedet for en afspænding af slutstavelsen, eller kollektslutningens stærke opsving over taletonen er helt i overensstemmelse med messens grundlæggende principper.

Da jeg i 1933 tiltrådte som lærer i messesang ved pastoralseminariet, var stillingen da den, at den Wibergske messeform mere og mere føltes utilfredsstillende, mens det Laub'ske udkast vel måtte gælde som en vellykket skitse, men ikke nogen virkelig løsning af messesangens problem. Det måtte derfor ligge nær at søge tilknytning til kirkens 'klassiske' traditioner på dette område, på samme måde, som Laub havde gjort det for salmemelodiernes vedkommende, og at forsøge at tilpasse de gamle messetoner til fornyet brug i den danske kirke.

Det vil rent umiddelbart være indlysende, at disse toner har særligt krav på at blive prøvede. De er udgangspunktet for vor endnu levende messetradition, og de har vist en livskraft både hos os og i den romerske kirke, som taler for, at de i særlig grad er egnede til at tjene deres formål. Når det undertiden nævnes som en hindring for anvendelsen af gregorianske messetoner til danske tekster, at dansk ikke som latin er i stand til at bære stærkt melismatiske melodier uden vanskelighed, så gælder denne indvending selvsagt ikke disse enkle, syllabiske melodier. Det skal ingenlunde nægtes, at latin er nemmere at have med at gøre end dansk, men de vanskeligheder, der viser sig, er ikke bundet til disse toner, men er fælles for ethvert forsøg på at skabe messetoner til danske tekster uanset messemelodiernes art.

Nærværende forslag betyder da en tilpasning af klassiske messetoner til danske tekster. Der er lagt megen vægt på at gøre accenterne så enkle som mulige for at undgå musikalske og sproglige vanskeligheder. Foruden den klassiske metrumfigur (jfr. s. 8 og bøjningsskemaet s. 26-27) anvendes to forskellige flexaformer: Nedgang til underhalvtonen (i kollekten) og undertertsen (i epistlen). Evangelietonen anvender foruden de to sidst anførte former (som "komma" og "punktum") tillige en spørgefigur, der viser det klassiske spørgeprincip i enklest mulig udformning:

Bevægelse fra taletonen til underhalvtonen og tilbage igen. Ved betonet slutning modsvares tertsnedgangen i epistelflexa og evangeliepunktum af en afsluttende opgang, henholdsvis sekund- og tertsskridt opad. Foruden disse accenter, der markerer de enkelte periodeslutninger, har hver af læsningerne sin særlige slutningsfigur, *conclusio*, der ledsager den endelige afslutning. Disse figurer breder sig, som det fremgår af skemaet, lidt mere ud, i lighed med al musikalsk slutningsdannelse.

Der er tilstræbt den størst mulige variation inden for et meget begrænset toneområde. Med undtagelse af et par drejninger om nabotoner i slutningsfigurerne arbejdes der kun med tre indenfor en lille terts beliggende toner, hvorved vanskeligheder på grund af for lille stemmeomfang skulle være praktisk talt udelukkede, ligesom det er muligt at vælge taletonen højere eller dybere efter stemmelejet. For de fleste vil den i eksemplerne benyttede tone, *g*, være passende, for mere højtliggende stemmer *a*, men også *b* eller *f* kan for meget højt- eller dybtliggende stemmer komme i betragtning.

Om accentfordelingen i de enkelte toner nogle få bemærkninger:

Kollekten er den af alterlæsningerne, hvis form er mest stiliseret. Accenterne ligger her – i de ‘normale’ kollekter – ganske fast efter følgende skema:

TILTALE (“Herre vor Gud, himmelske Fader”) –
metrum

APPOSITION (“du som”) –
flexa

BØN (“vi beder dig vor Herre”) –
flexa

DOXOLOGI (“som med dig lever og regerer i Helligånds enhed,
metrum

een sand Gud fra evighed og til evighed”)
conclu - - - - - sio

Ved længere kollekter kan der blive tale om en eller et par ekstra inddelinger.

Epistlen er ikke bundet til noget fast skema, som kollekten, men står dog overfor evangeliet gennemgående som mere stiliseret: skriftsprog mod talesprog, logisk konstruktion mod fortællende beretning. Til tekstens præmisser og konklusioner

sioner svarer den musikalske inddelings regelmæssige skifte af flexa og metrum. Kun sjældnere er en anvendelse af to flexa efter hinanden absolut motiveret (skærtorsdag, 2. tekstrække). Der begyndes med flexa eller metrum, og slutningsfiguren kan erstatte metrum eller efterfølge metrum. Oftest følger de musikalske accenter tekstens punktuminddeling. Ved længere udelte perioder falder der dog accenter på mindre fuldstændige afslutninger, mens omvendt ved stærkt inddelte tekster flere punktumer indgår i samme periode.

Overfor kollekt og epistel står *evangeliet* som en i det store og hele 'ulitterær' sproglig frembringelse. Her vil en bunden accentfølge ikke være på sin plads. De to skiftende accenter er derfor ikke betegnet ved de samme benævnelser som i kollekt- og episteltone, men som komma og punktum, der angiver det indbyrdes forhold mellem dem som mindre og mere fuldstændig slutning. Punktum er den normale slutningsfigur, mens komma anvendes ved midlertidig standsning i en tankemæssigt uafsluttet periode, ved indskud og lign., ved parallelisme eller som erstatning for flexa, hvor evangeliet i sin konstruktion nærmer sig epistlen (især Johannesevangeliets tekster). Mens der regelmæssigt følger flere punktumer efter hinanden, står to kommaer ret sjældent sammen. Spørgefigur sættes ikke ved hvert spørgsmålstegn, men hvor der følger en række spørgsmål efter hinanden, fremhæves kun det sidste af flere sammenhørende med spørgeaccenter. Retoriske spørgesætninger uden egentlig spørgende mening behandles ikke med spørgefigur, men med komma eller punktum.

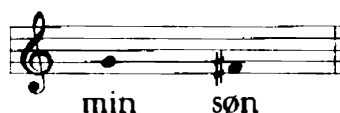
Gammeltestamentlige tekster anvender *episteltonen*. Tekster fra *acta* kan efter stykkets karakter enten benytte epistel- eller evangelietonen.

For at lette tilegnelsen af systemet er i sidste afsnit aftrykt et fuldstændigt dispositionsforslag til samtlige alterbogens kollekter og læsninger. Accenterne er her angivet ved hjælp af nogle få tegn, som let kan indføres i privat tekstsamling eller alterbog. Betydningen af de enkelte tegn (jfr. bøjningsskemaet s. 26) er denne: ~ betegner undersekunden, – undertertsen, = underkvarten, > sammensløjfningen af underkvart og underterts og ~ drejningen omkring oversekunden i kollekt-slutning. Der er oftest kun medtaget det eller de ord, der bærer accenten (slutnings-

ordene i et afsnit); ved enstavelsesord er dog det foregående ord altid medtaget.

Om forholdet mellem de her fremstillede messeformler og deres mere eller mindre direkte latinske forudsætninger kan følgende henvisninger oplyses: Kollektionen svarer til den såkaldte 'festlige' orationstone (*Cantorinus romanus* s. 60; indl. salutation og svar jf. s. 64 og 82). Slutningen er noget ændret af sproglige grunde. – Episteltonen svarer nøje til den såkaldte kapitelstone (*Cantorinus romanus* s. 58); dog er også her slutningen af hensyn til betoningsforholdene ubetydeligt ændret. – Evangelietonen er mere frit opbygget, dog med tilknytning til to indbyrdes beslægtede evangelietoner (*Cantorinus romanus* s. 81 og 82) jf. den enkle versikeltone (*Cantorinus romanus* s. 46).

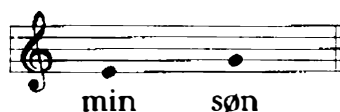
Til slut blot nogle bemærkninger om betoningsforhold (jf. bøjningsvarianter s. 26 ff). Som tidligere fremhævet er det mest karakteristiske ved accenterne den nedadgående bevægelse, afledt af den almindelige tales fald ved periodeslutning. Så længe vi har med ubetonet slutning at gøre, svarer den dalende bevægelse nøje til ordbetoning, men hvis vi slutter med betonet ord eller stavelse, vil et afsluttende fald større end sekunden føles som stridende imod den naturlige fornemmelse af musikalsk betoning. Vi kan godt sige:

idet det melodiske fald, der markerer slutningen, er så minimalt, at det ikke ophæver slutningsordets betoning. Men ville vi slutte med

føles konflikten mellem betoning og dybtone straks. Her vil det derfor være bedre at lade den dybe tone falde på den foregående ubetonede stavelse:

hvorved betoningen føles helt naturlig. Det er dette forhold, der ligger til grund for de særlige former for epistel-flexa og evangelie-punktum ved betonet slutning. Når vi i første tilfælde siger *g-e-fis*, i andet *g-e-g*, skyldes det – foruden ønsket om variation – forskellen mellem den mere uselvstændige flexa-slutning og den i sig selv hvilende punktum-slutning.

En afvigelse fra denne grundregel om sammenhæng mellem betoning og tonehøjde, har vi kun i slutningsdannelserne. Her er den endelige afslutning gjort særlig håndgribelig, derved at den sidste betoning – i evangelietonen de to sidste betonerer ved ubetonet, den næstsidste ved betonet slutning – fremhæves med en dybtone, der markerer den faldende bevægelse i slutningen bedre, end hvis den almindelige betoningsregel var blevet fulgt. Episteltonen bevarer dette sammenfald af betoning og dybtone også ved betonet slutstavelse, idet de to sidste noder sløjfes sammen:

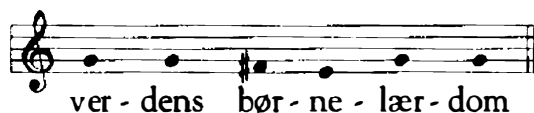
I evangelietonen medfører en betonet slutstavelse, at sidste betoning først falder på den afsluttende grundtone, men der er iøvrigt ikke noget i vejen for, at man her kan gøre som i epistlen og sløjfe de to sidste noder sammen, altså:

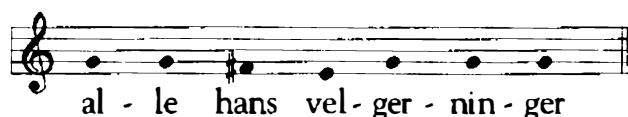
Det skal lige anføres, at halvtonenedgangen i evangelieslutning og -spørgefigur oftest 'forberedes', derved at nedgangen på betonet drager den foregående ubetonede stavelse med ned (som i det lige anførte eksempel), hvorved nedgangen føles jævner. En forberedelse af opgangen igen til grundtonen ved betonet slutstavelse kommer ligeledes ofte i betragtning.

Den mest karakteristiske, men tillige mindst bøjelige af accenterne er metrum-figuren *g-fis-e-g* (*-g-g*). Den forudsætter betoning på den fjerde tone *g*, der nås ved opadgående tertsspring. Den nærmeste forudgående betoning kan falde på *g* (ved to mellemliggende ubetonede stavelser), hvilket er fuldt tilfredsstillende, eller på

fis (kun een mellemliggende ubetonet stavelse), hvad der i almindelighed også er tilfredsstillende, men hvor den på fis faldende stavelse er tydeligt stærkere betonet end den næste betonede på g

er knap så godt. Mindre behagelige er også betoningssammenstød (uden mellemliggende ubetonet stavelse)

hvor den ene betoning falder på dybtonen e. Endelig kan nævnes ord med en række afsluttende helt eller omtrent ubetonede stavelser

hvor den eneste naturlige løsning er at lade tertsopgangen ske til ubetonet stavelse, for at undgå den uheldige afslutning med en række tonløse stavelser på een tone.

Man kunne måske synes, at der var grund til at opgive metrumfiguren, når den volder visse – i praksis iøvrigt lidet fremtrædende – sproglige vanskeligheder, men hertil er at bemærke, at de påpegede vanskeligheder kommer frem lige så fuldt i andre messetoner, der går ud over den elementære markering af afsnit ved tonesænkning. Selv den meget enklere fremhævelse af betoning ved hjælp af oversekunden, som Laub foreslår for ubetonet slutning, byder ganske de samme problemer. Årsagen hertil er simpelthen, at der her er tale om et par af de mindre heldige egenskaber ved vort sprog, som træder i vejen for, at den musikalske recitation helt kan følge talen: de relative betoner, betoningssammenstødene og den ophobning af trykløse stavelser (flertalsendelser og efterhængt bestemthedsartikel!), som talesproget tager livet af ved at sluge de halve af dem. Men bestræber man sig kun for at give talen dens naturlige betoner uden at tænke for meget på musikalsk understregning, glider også disse steder uden vanskelighed.

Om den praktiske udførelse af messetonerne skal ellers siges, at målet jo ikke er stemmeudfoldelse, men klarhed og tydelighed. Det gælder om at lade recitationen ligge roligt og fast på taletonen og bestræbe sig på god artikulation. I store (lange) kirker må man forlænge de korte stavelser lidt og iøvrigt messe langsomt og skille ordene godt ad. Man bør vogte sig for at slå over i prosa på strækningerne mellem accenterne, hvad man let kommer til, hvis man ikke er på vagt overfor musikkens værste fjende i det danske sprog: stødet. Egentlig er det næsten bedst, så vidt muligt helt at undgå det, og transformere stødbetoningerne til længdebetoning. Men iøvrigt er det indlysende, at jo bedre man gennem rationel stemmebehandling er i stand til at beherske sine stemmemidler, des mere tilfredsstillende kan man udføre denne del af gudstjenesten.

Hvor meget man ønsker at messe er jo i nogen grad individuelt, afhængigt af personlige anlæg, gudstjenesteform, kirkerum og andet. Men der kan i hvert fald anføres lige så gode grunde for at anvende messetoner, som der kan anføres *imod* dem. Kun gælder for messetonerne den samme grundlov som for salmemelodien, at de ikke er til for deres egen skyld, men kun for at tjene, for at bære ordet frem. Det er mit håb, at disse toner i nogen grad kan bidrage til at gøre messesangen til den nyttige tjener, den kan og bør være.

BØJNINGSSKEMA

I Kollekttonens bøjningsfigurer

Bøjningsvarianter

Kollekt – Flexa

Kollekt – Metrum

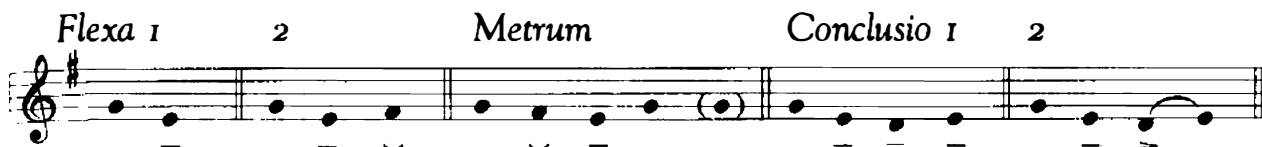

Kollekt – Conclusio

II Episteltonens bøjningsfigurer

Flexafigur 2 og Conclusiofigur 2 bruges ved betoning på sidste stavelse.

Bøjningsvarianter

Epistel – Flexa

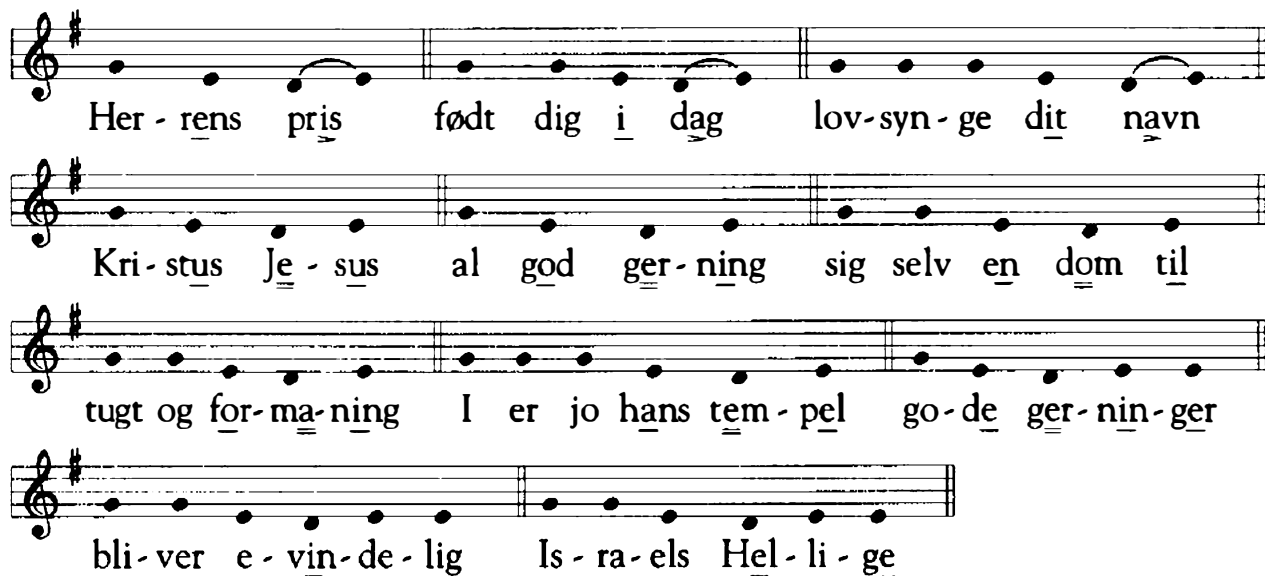

Epistel – Metrum

Epistel – Conclusio

III Evangelietonens bøjningsfigurer

Punktumfigur 2 bruges ved betoning på sidste stavelse.

Bøjningsvarianter

Evangelium – Komma

Evangelium – Punktum

den, der tje-ner i Guds ri-ge ik-ke tro det bort fra gra-ven
af Guds mund li-vets brød i jor-dens skød jor-de-færd
for-fær-de-de fuld-kom-men til-be-de mig y-der-ste dag

The musical notation consists of three staves, each with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notes are placed on the lines of the staff, with the lyrics written below them. The lyrics are: "den, der tje-ner i Guds ri-ge ik-ke tro det bort fra gra-ven af Guds mund li-vets brød i jor-dens skød jor-de-færd for-fær-de-de fuld-kom-men til-be-de mig y-der-ste dag".

Evangelium – Interrogatio

ken-de vej-en? er det om al-le? for-står ik-ke det-te?
hvad er det til så man-ge? Han spurg-te dem: Hvad da?
ind-til han fin-der det? vor sjæl hen i u-vis-hed?
Si-mon, Jo-han-nes søn, har du mig kær?

The musical notation consists of four staves, each with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notes are placed on the lines of the staff, with the lyrics written below them. The lyrics are: "ken-de vej-en? er det om al-le? for-står ik-ke det-te? hvad er det til så man-ge? Han spurg-te dem: Hvad da? ind-til han fin-der det? vor sjæl hen i u-vis-hed? Si-mon, Jo-han-nes søn, har du mig kær?".

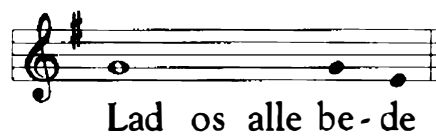
Evangelium – Conclusio

til liv for ver-den da styrk di-ne brød-re
der skal I se ham, som han har sagt jer

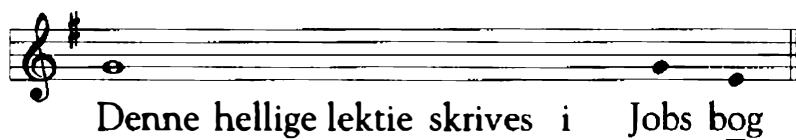
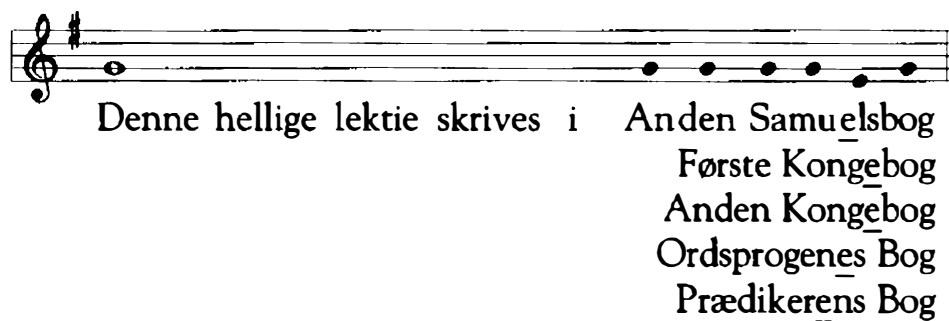
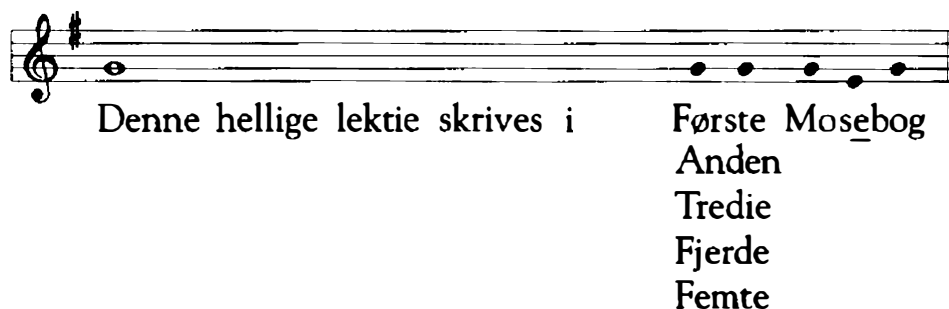
The musical notation consists of two staves, each with a treble clef and a key signature of one sharp (F#). The notes are placed on the lines of the staff, with the lyrics written below them. The lyrics are: "til liv for ver-den da styrk di-ne brød-re der skal I se ham, som han har sagt jer".

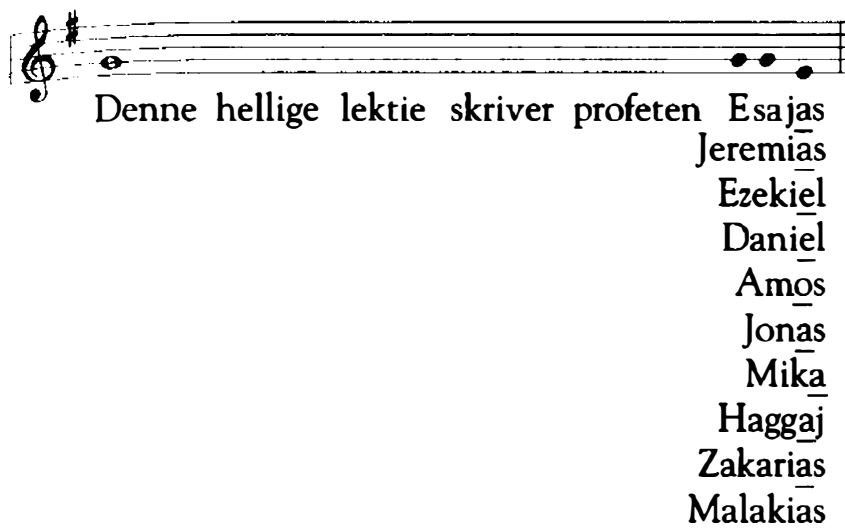
INTONATIONER

Kollekt

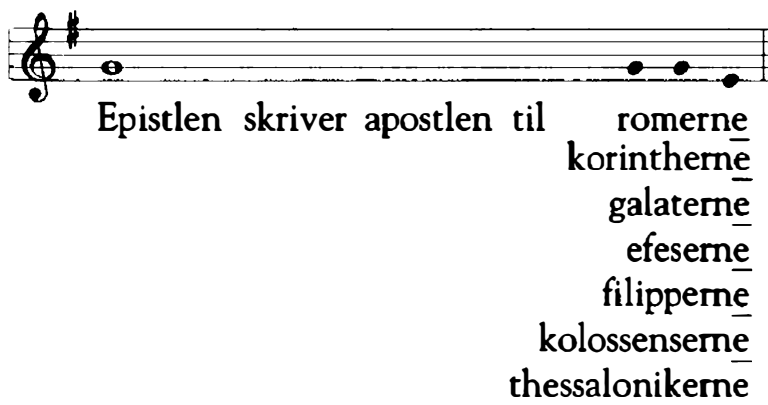
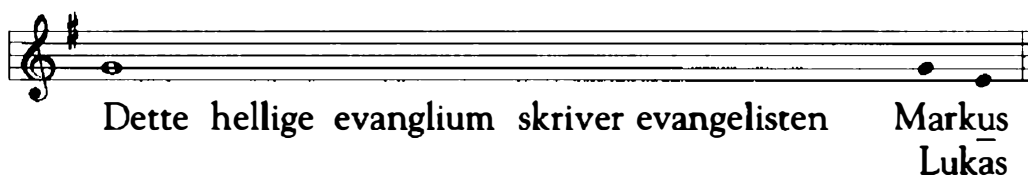
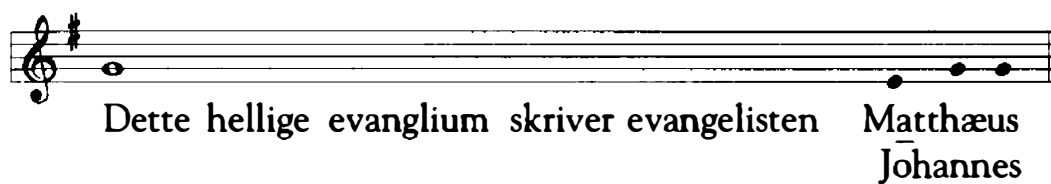

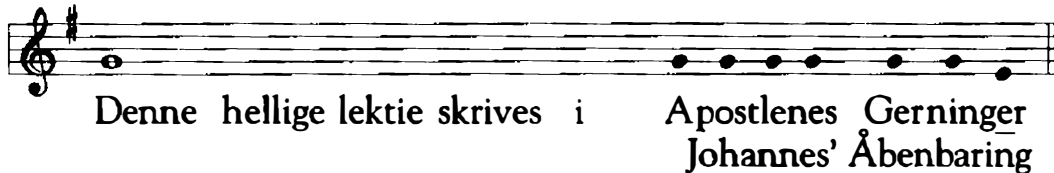
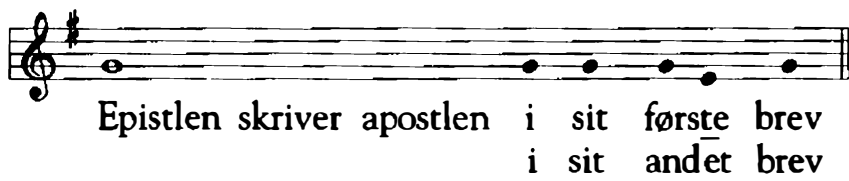
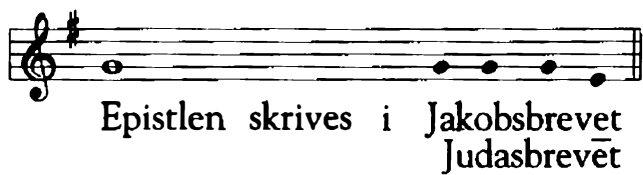
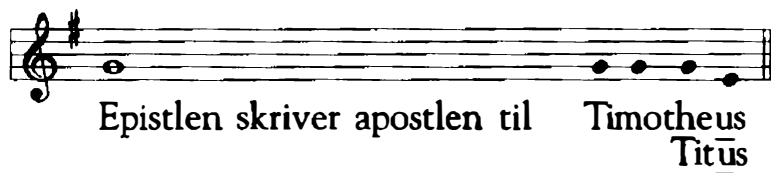
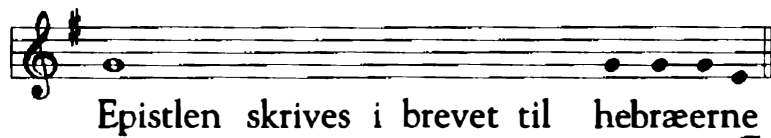
Gamle Testamente

Ny Testamente

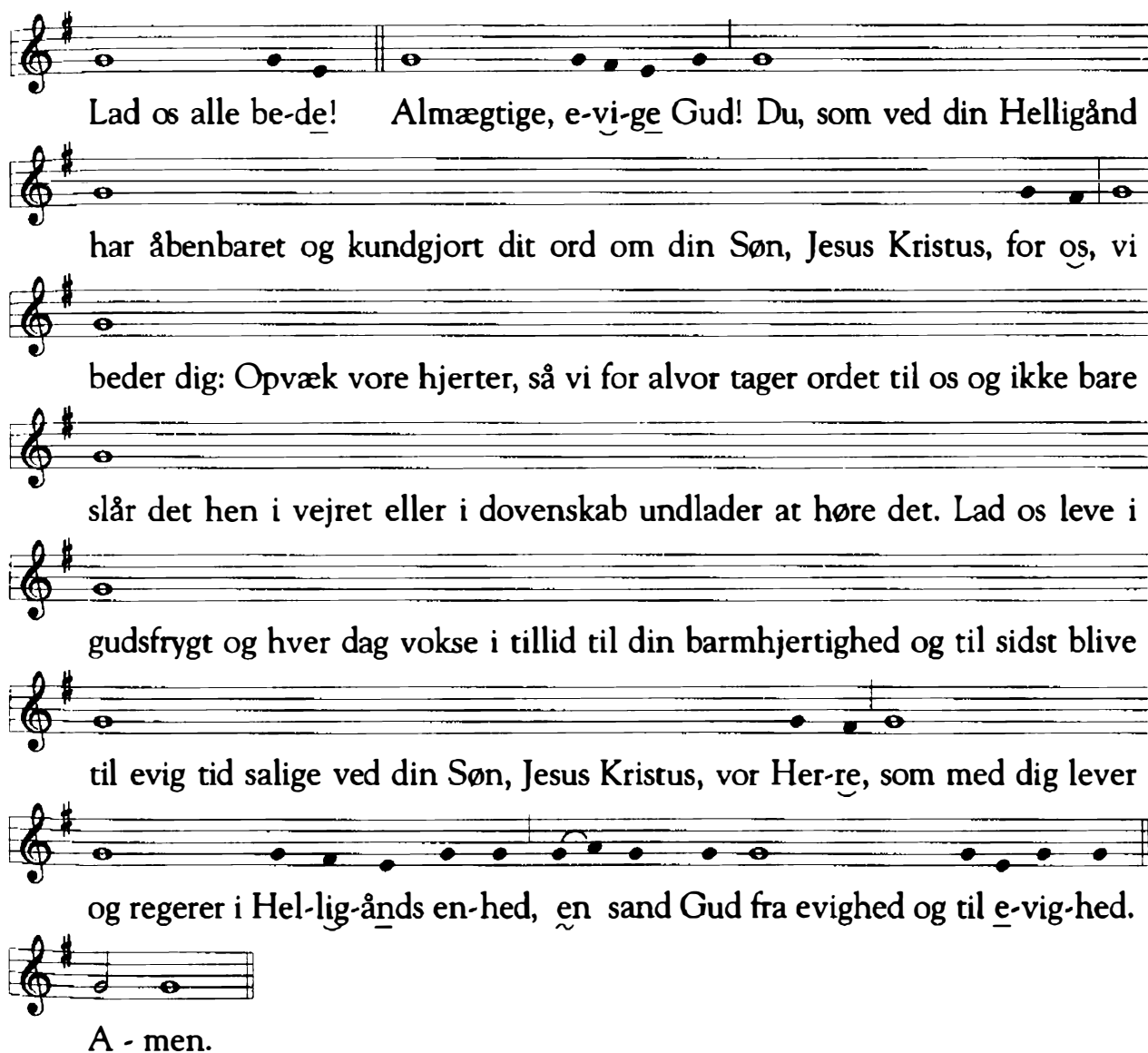

KOLLEKTER OG LÆSNINGER

TIL 10. SØNDAG EFTER TRINITATIS

KOLLEKT I

Lad os alle be-de! Almægtige, e-vi-ge Gud! Du, som ved din Helligånd
har åbenbaret og kundgjort dit ord om din Søn, Jesus Kristus, for os, vi
beder dig: Opvæk vore hjerter, så vi for alvor tager ordet til os og ikke bare
slår det hen i vejret eller i dovenskab undlader at høre det. Lad os leve i
gudsfrygt og hver dag vokse i tillid til din barmhjertighed og til sidst blive
til evig tid salige ved din Søn, Jesus Kristus, vor Her-re, som med dig lever
og regerer i Hel-lig-ånds en-hed, en sand Gud fra evighed og til e-vig-hed.

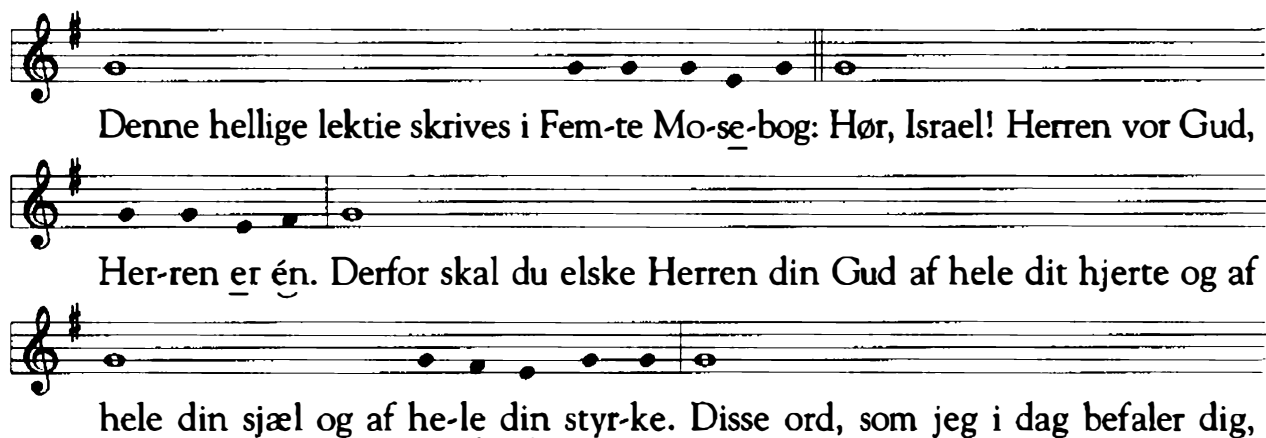
A - men.

KOLLEKT II

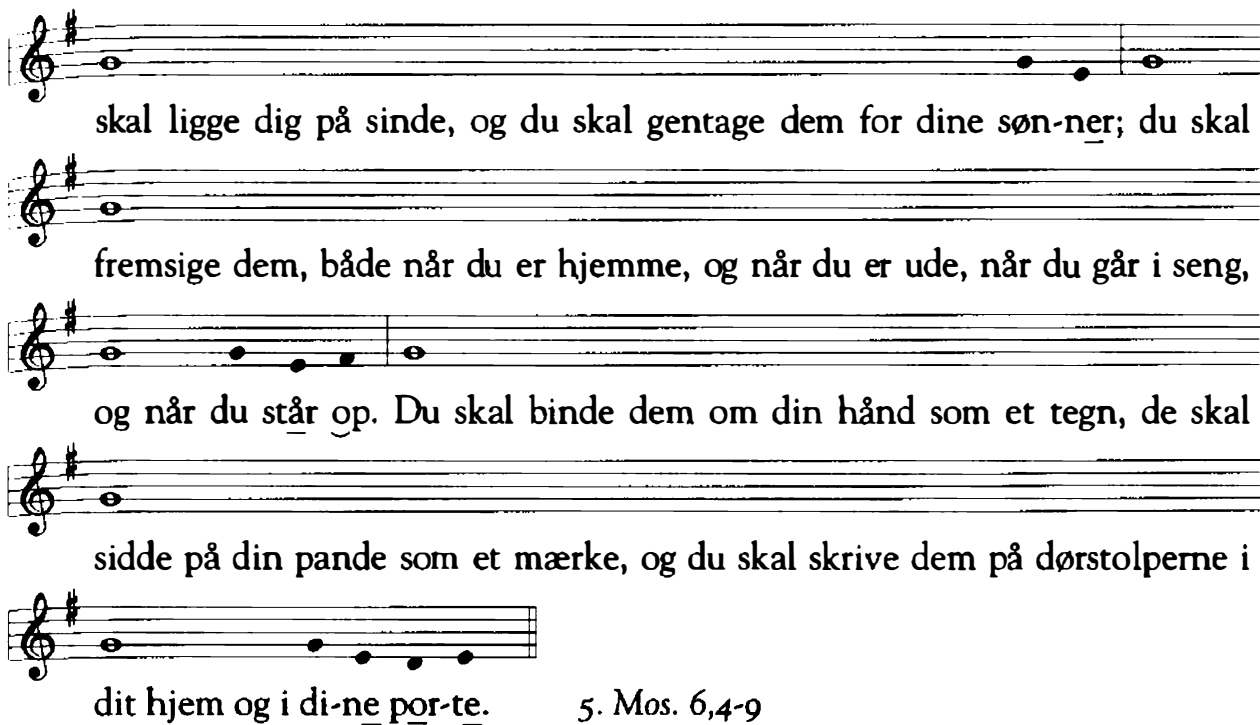

Lad os alle be-de! Her-re, vor Gud, du, som helst åbenbarer din almagt
ved at vise skånsomhed, du, som viser medynk med os, se til os med
barmhjertighed, så vi kan ile frem med det, du har lovet os ved din Søn.
Giv os som din Søns fæller del i de himmelske go-der, du, som med Søn og
Helligånd le-ver og re-ge-rer, en sand Gud fra evighed og til e-vig-hed.
A - men.

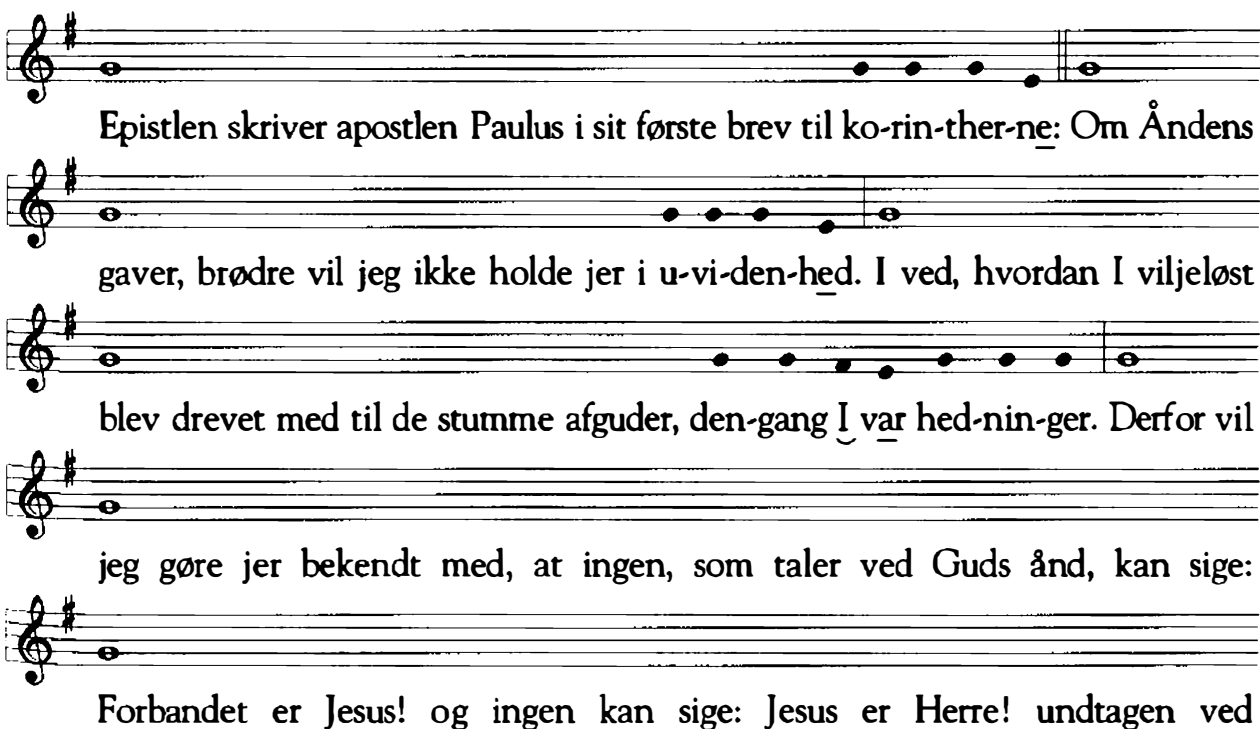
FØRSTE RÆKKE

Denne hellige lektie skrives i Fem-te Mo-se-bog: Hør, Israel! Herren vor Gud,
Her-ren er én. Derfor skal du elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af
hele din sjæl og af he-le din styr-ke. Disse ord, som jeg i dag befaler dig,

skal ligge dig på sinde, og du skal gentage dem for dine søn-ner; du skal
fremsige dem, både når du er hjemme, og når du er ude, når du går i seng,
og når du står op. Du skal binde dem om din hånd som et tegn, de skal
sidde på din pande som et mærke, og du skal skrive dem på dørstolperne i
dit hjem og i di-ne por-te. 5. Mos. 6,4-9

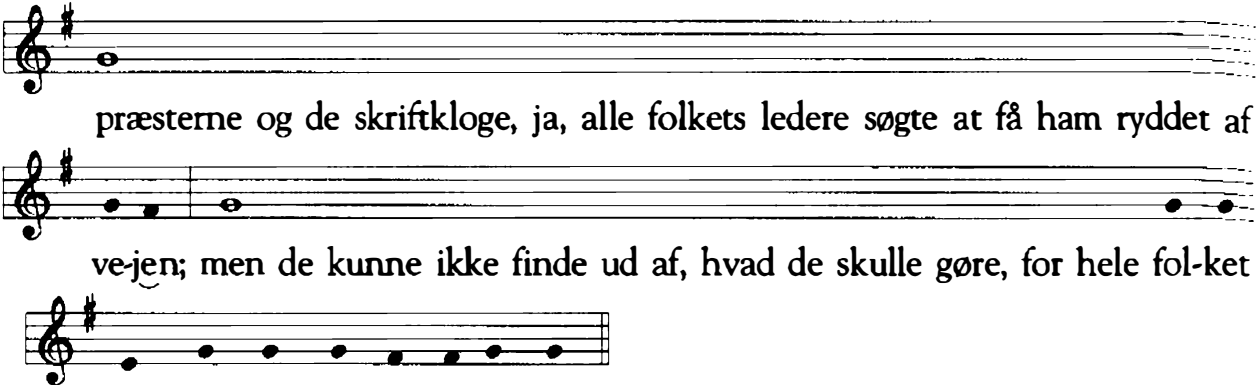

Epistlen skriver apostlen Paulus i sit første brev til ko-rin-ther-ne: Om Åndens
gaver, brødre vil jeg ikke holde jer i u-vi-den-hed. I ved, hvordan I viljeløst
blev drevet med til de stumme afguder, den-gang I var hed-nin-ger. Derfor vil
jeg gøre jer bekendt med, at ingen, som taler ved Guds ånd, kan sige:
Forbandet er Jesus! og ingen kan sige: Jesus er Herre! undtagen ved

Hel-lig-ån-den. Der er forskel på nådegaver, men Ånden er den samme. Der er forskel på tjenester, men Herren er den samme. Der er forskel på kraftige gerninger, men Gud er den samme, som vir-ker alt i al-le. Det, som Ånden åbenbarer, får hver enkelt til fæl-les gavn. Én får gennem Ånden den gave at meddele visdom, en anden kan ved den samme ånd meddele kundskab. Én får tro ved den samme ånd, en anden nådegaver til at helbrede ved den ene og samme ånd, og igen en anden får kraft til at gøre mægtige gerninger. Én får den gave at tale profetisk, en anden evnen til at bedømme ånder; én får forskellige slags tungetale, en anden evne til at tol-ke tun-ge-ta-le. Alt dette virker den ene og samme ånd, der deler ud til hver enkelt, som den selv vil.

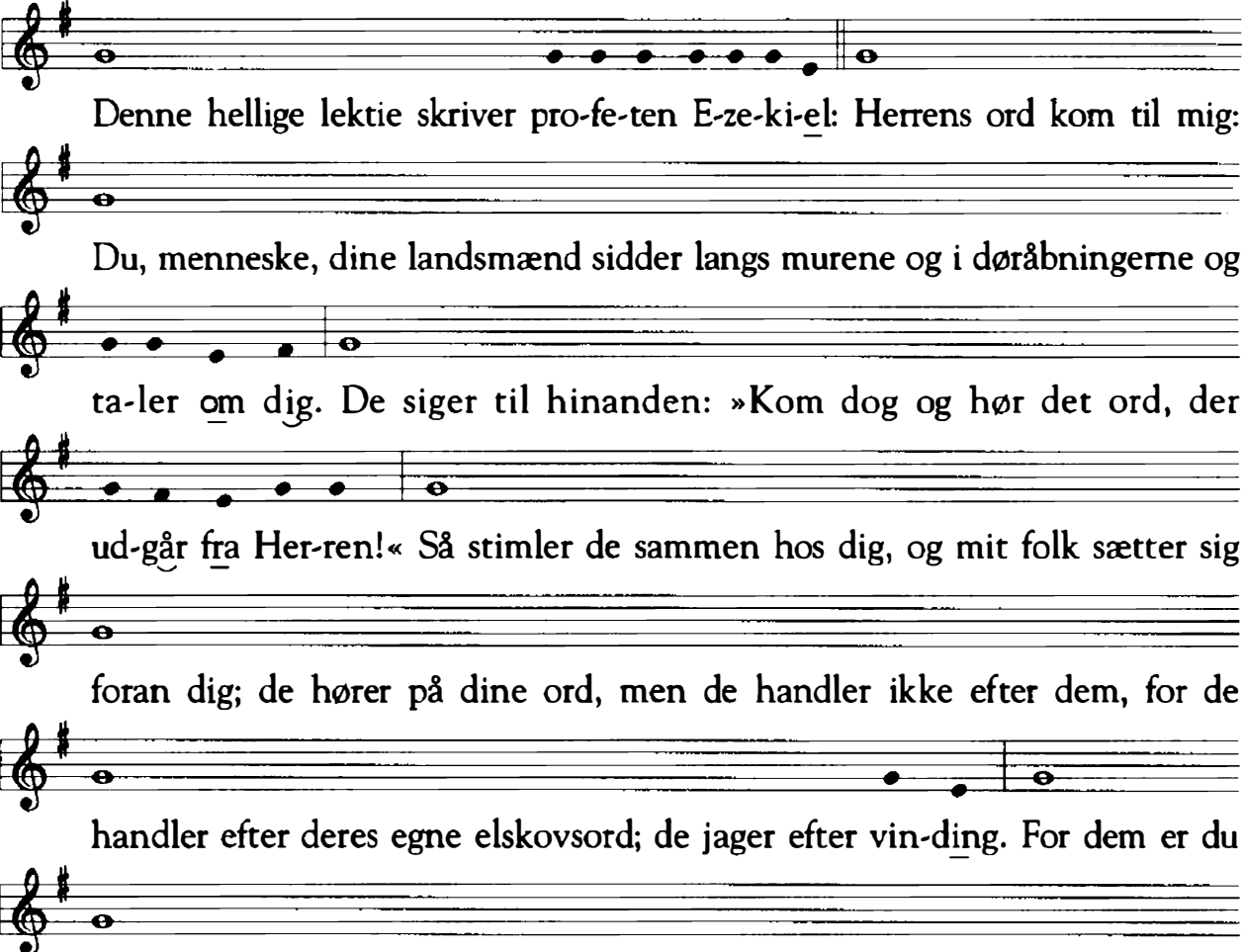
1. Kor. 12,1-7 og 11

Dette hellige evangelium skriver e-van-ge-li-sten Lu-kas: Gud væ-re lo-vet
for sit glæ-de-li-ge bud-skab. Da Jesus kom nærmere og så Jerusalem, græd
han over den og sagde: »Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener
til din fred. Men nu er det skjult for dine øj-ne. For der skal komme dage
over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig, belejre dig og
trænge ind på dig fra alle si-der. De skal jævne dig med jorden og dine børn
sammen med dig, og de skal ikke lade sten på sten tilbage i dig, fordi du
ikke kendte din be-sø-gel-ses-tid.« Så kom han ind på tempelpladsen, og
han gav sig til at jage dem ud, som drev handel dér, og han sagde til dem:
»Der står skrevet: 'Mit hus skal være et bedehus.' Men I har gjort det til en
rø-ver-ku-le.« Han underviste hver dag på tempelpladsen. Ypperste-

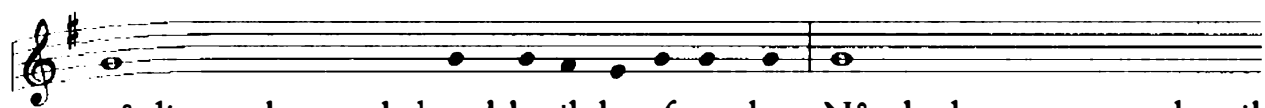

præsterne og de skriftkloge, ja, alle folkets ledere søgte at få ham ryddet af
 ve-jen; men de kunne ikke finde ud af, hvad de skulle gøre, for hele fol-ket
 hang ved ham for at hø-re ham. *Luk. 19,41-48*

ANDEN RÆKKE

Denne hellige lektie skriver pro-fe-ten E-ze-ki-el: Herrens ord kom til mig:
 Du, menneske, dine landsmænd sidder langs murene og i døråbningerne og
 ta-ler om dig. De siger til hinanden: »Kom dog og hør det ord, der
 ud-går fra Her-ren!« Så stimler de sammen hos dig, og mit folk sætter sig
 foran dig; de hører på dine ord, men de handler ikke efter dem, for de
 handler efter deres egne elskovsord; de jager efter vin-ding. For dem er du
 som en, der synger om elskov med dejlig stemme til smuk musik; de hører

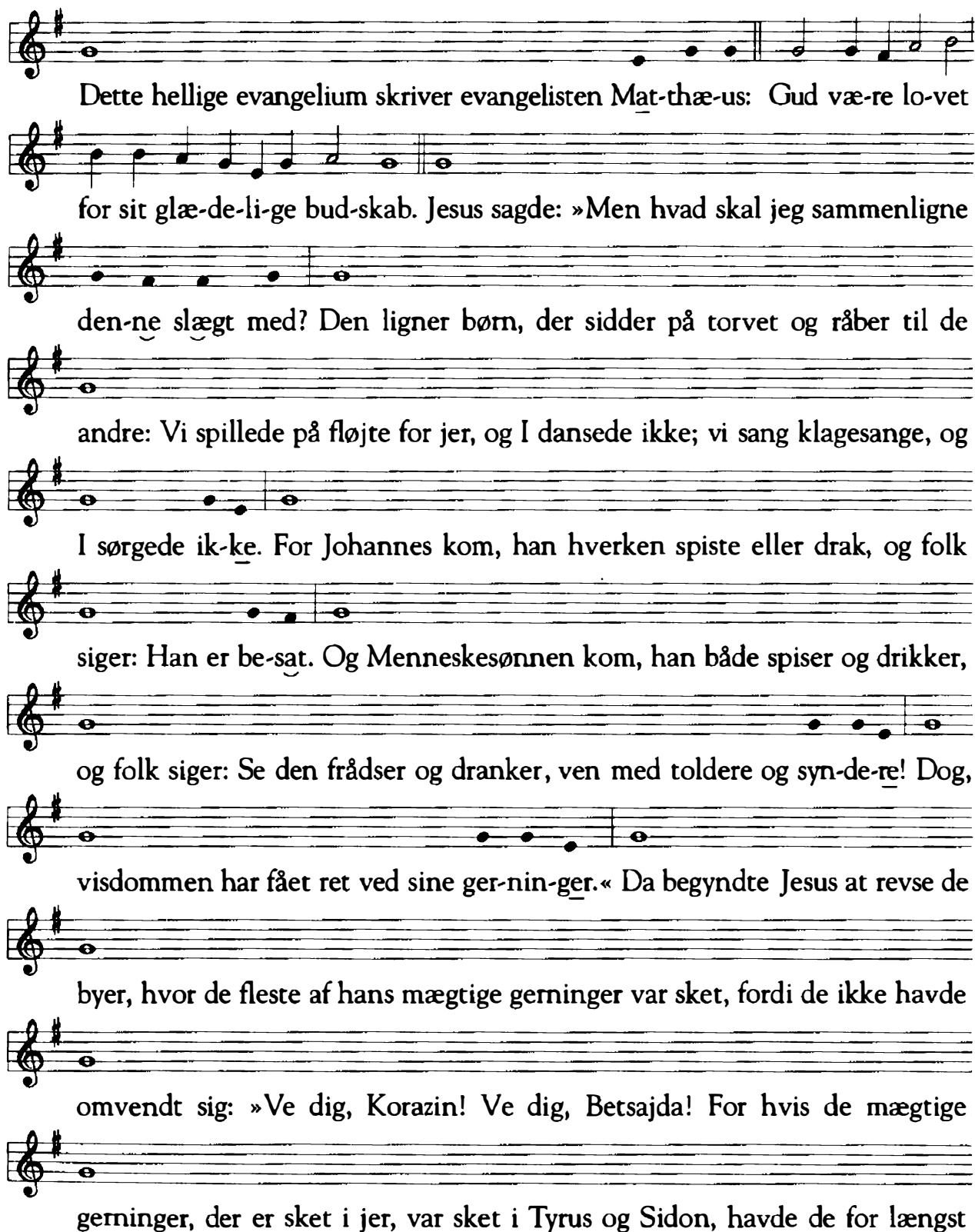
på dine ord, men de hand-ler ik-ke ef-ter dem. Når det kommer – og det vil
komme – skal de forstå, at der er kommet en pro-fet blandt dem.

Ez. 33,23 og 30-33

Epistlen skrives i brevet til he-bræ-er-ne: Se til, brødre, at der aldrig i
nogen af jer skal være et ondt, vantro hjerte, så der sker frafald fra den
le-ven-de Gud, men forman hinanden hver dag, så længe der er noget, der
hed-der "i dag", for at ingen af jer skal blive forhærdet af syndens bedrag;
for vi har del i Kristus, hvis vi indtil det sidste holder urokkeligt fast ved
den tillid, vi hav-de i be-gyn-del-sen.

Hebr. 3,12-14

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Mat-thæ-us: Gud væ-re lo-vet
for sit glæ-de-li-ge bud-skab. Jesus sagde: »Men hvad skal jeg sammenligne
den-ne slægt med? Den ligner børn, der sidder på torvet og råber til de
andre: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og
I sørgede ik-ke. For Johannes kom, han hverken spiste eller drak, og folk
siger: Han er be-sat. Og Menneskesønnen kom, han både spiser og drikker,
og folk siger: Se den frådser og dranker, ven med toldere og syn-de-re! Dog,
visdommen har fået ret ved sine ger-nin-ger.« Da begyndte Jesus at revse de
byer, hvor de fleste af hans mægtige gerninger var sket, fordi de ikke havde
omvendt sig: »Ve dig, Korazin! Ve dig, Betsajda! For hvis de mægtige
gerninger, der er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for længst

omvendt sig i sæk og as-ke. Derfor siger jeg jer: Det skal gå Tyrus og Sidon
tåleligere på dommens dag end jer. Og du, Kapernaum, skal du ophøjes til
himlen? I dødsriget skal du styrtes ned! For hvis de mægtige gerninger, der
er sket i dig, var sket i Sodoma, havde den stået den dag i dag. Derfor siger
jeg jer: Det skal gå Sodomas land tåleligere på dom-mens dag end dig.«

Matt. 11,16-24

KIRKEÅRETS KOLLEKTER OG LÆSNINGER

1. søndag i advent

KOLLEKT I

himmelske Fader! / imod døden /
salige ved ham / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, / væld og kom! / knuse os, /
frels os, / og regerer, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 24

den på strømmene. / hellige sted? /
frelses Gud. / Jakobs Gud. / drage ind. /
konge? / i krig / drage ind. / konge? /
ærens konge!

Sl. 100

hele jorden! / jubel! / får, han vogter. /
hans navn! / efter slægt.

Rom. 13,11-14

søvne. / dagen er nær. / rustning på. /
og misundelse, / begær.

Matt. 21,1-9

med dem. / tilbage. « / trækdyrs føl. « /
sig derpå. / på vejen. / Herrens navn! /
Hosianna i det højeste! «

ANDEN RÆKKE

Es. 42,1-9

velbehag. / ret til folkene. / til sejr. /
hans belæring. / på den: /
lys for folkene. / mit navn! /
gudebillederne. / det nye; / forkynder
jeg det.

Luk. 4,16-30

synagogen. / fra Herren. « / mod ham. /
i opfyldelse. « / hans mund, /
ikke Josefs søn? « / sin hjemby. /
Sidons land. / Na'aman. « /
styrte ham ned. / imellem dem og gik.

2. søndag i advent

KOLLEKT I

himmelske Fader! / domstol; /
salige ved ham, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

enbårne Søn. / hjerter rene, /
vor Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 11,1-10

hans rod. / kundskabs og guds frygts
ånd; / frygt for Herren. / ører hører; /
om hans hofter. / sammen med kидdet; /
strå som oxen. / hugormens hul. /
havets bund. / være herlighed.

Rom. 15,4-7

fastholde håbet. / Jesu Kristi fader! /
til Guds ære.

Luk. 21,25-36

skal rystes. / herlighed. / nærmer sig.« /
er nær. / rige er nær. / aldrig forgå. / en
snare; / jorden. / Menneskesønnen.«

ANDEN RÆKKE

Mal. 3,1-3

for mig. / Hærskarers Herre. /
viser sig? / bruger til blegning. /
offergaver til Herren.

Jak. 5,7-8

Herrens komme. / og forårsregn. /
er nær.

Matt. 25,1-13

brudgommen. / var kloge. / kander. /
faldt i søvn. / og mød ham! /
i stand. / lamper går ud. / blev lukket. /
luk os ind! / jer ikke. /
hverken dagen eller timen.

3. søndag i advent

KOLLEKT I

himmelske Fader! / salige; / ved ham, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre Jesus, / vore sind. / til lys, /
lever og regerer, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 35

med stor fryd. / Guds pragt. /
urolige hjerter: / frelser jer. /
bryder ud i jubel. / rør og siv. /
flakker om. / findes ikke. /
klage flygter.

1. Kor. 4,1-5

hemmeligheder; / findes tro. /
engang mig selv; /
bedømmer mig, er Herren. /
ros fra Gud.

Matt. 11,2-10

vente en anden?« / fattige. /
forarges på mig.« / svajer for vinden? /
kongeslottene. / En profet? /
end en profet. / bane din vej for dig.»

ANDEN RÆKKE

Es. 40,1-8

jeres Gud. / sine synder. / øde land. /
bakkeland til dal; / selv har talt. /
markens blomster. / folket er græs! /
forbliver til evig tid.«

2. Kor. 4,5-10

Jesu skyld. / Kristi ansigt. /
ikke vores. / ikke i stikken. /
i vort legeme.

Luk. 1,67-80

profeters mund: / dage. / profet, /
fredens vej.« / træde frem for Israel.

4. søndag i advent

KOLLEKT IA

himmelske Fader! / Kristi, skyld. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT IB

himmelske Fader. / evige liv. / ind i ved
vor dåb. / igennem; / Herre, som med
dig lever og regerer i Helligånds enhed,
én sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 52,7-10

bjergene! / forkynder frelse. / konge.« /
Zion. / Jerusalems ruiner! / Jerusalem. /
vor Guds frelse.

Fil. 4,4-7

alle mennesker. / Herren er nær. /
påkaldelse med tak. / Kristus Jesus.

KOLLEKT II

Herre, / væld og kom! / stedet. / ved
dig, som med Faderen og Helligånden
lever og regerer, én sand Gud fra evig-
hed og til evighed.

Joh. 1,19-28

»Hvem er du?« / Kristus.« / Elias?« /
ikke,« / Profeten?« / svarede han. /
siger du om dig selv?« /
Esajas har sagt.« / Profeten?« / løse.« /
Jordan, hvor Johannes døbte.

ANDEN RÆKKE

Es. 12

trøstede mig. / han blev min frelse. /
kilder. / påkald hans navn! /
jorden vide. / stor iblandt jer.

2. Kor. 1,18-22

både ja og nej! / ja i ham. /
amen, Gud til ære. / i vore hjerter.

Joh. 3,25-36

sagde: / til ham.« / forud for ham. /
komme. / mindre. / jordisk. /
vidnesbyrd. / sanddru; / efter mål. /
hans hånd. / vrede bliver over ham.«

Juleaften

KOLLEKT I

himmelske Fader! / er født; / glæde i
os. / evighed, han, som med dig lever
og regerer i Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

LÆSNINGER

Es. 9,1-6a

mørkets land. / deler byttet. /
Midjans dag. / fortæres af ild. /
skuldre. / Underfuld Rådgiver, /
Fyrste. / og til evig tid.

Luk. 2,1-14

verden. / Syrien. / til sin by. /
ventede et barn. / herberget. / krybbe. /
mennesker med Guds velbehag!«

Matt. 1,18-25

Helligånden. / stilhed. / synder.« /
Gud med os. / navnet Jesus.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / verden. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

SLUTKOLLEKT

Almægtige, evige Gud, / vort folk! /
vor Herre, som med dig lever og rege-
rer i Helligånds enhed, én sand Gud
fra evighed og til evighed.

Juledag

Kristi fødsels dag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / evige død. /
ved ham, som med dig lever og regerer
i Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 9,1-6a

mørkets land. / deler byttet. / Midjans
dag. / fortæres af ild. / Underfuld
Rådgiver / Fyrste. / og til evig tid.

Hebr. 1,1-5

verden. / mægtige ord. / synder, /
overgår deres. / dig i dag,« /
være min søn?«

Luk. 2,1-14

verden. / Syrien. /
til sin by. / ventede et barn. /
herberget. / krybbe. « /
mennesker med Guds velbehag!«

KOLLEKT II

Almægtige, evige Gud, / og blod, /
vor Herre, som med dig lever og
regerer i Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

1. Mos. 1,1-5

jorden. / over vandene. / være lys! /
kaldte han nat. / morgen, første dag.

1. Joh. 4,7-11

kender Gud. / for Gud er kærlighed. /
leve ved ham. / vore synder. /
elske hinanden.

Joh. 1,1-14

var Gud. / begyndelsen hos Gud. /
som er. / det ikke. / var Johannes. /
om lyset. / verden. / ham ikke. /
imod ham. / hans navn; /
men af Gud. / nåde og sandhed.

Juledag

Kristi fødsels dag

AFTENSANG

Mika 5,1-4a

slægter. / ældgamle dage. /
israelitterne. / jordens ender. /
fredens herre.

Tit. 2,11-14

denne verden, / syne i herlighed. /
gode gerninger.

Luk. 2,15-20

forkyndt os.« / krybben. / dette barn, /
over dem. / sådan som det var blevet
sagt til dem.

John. 1,14-18

sandhed. / til før mig. / Kristus. /
favn, han er blevet hans tolk.

Anden juledag

Sankt Stefans dag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / rige; / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Vor Herre Jesus, / mængde, / Kristus, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Jer. 1,17-19

befaler dig. / deres øjne! / landet, /
siger Herren.

Ap. G. 6,8-14; 7,54-60

folket. / talte med. / Moses og Gud.« /
loven. / overleveret os.« / imod ham. /
side. / stene ham. / Saulus. /
imod min ånd!« / dette, sov han hen.

Matt. 23,34-39

alteret. / denne slægt. / ikke. /
kommer, i Herrens navn!«

ANDEN RÆKKE

Es. 50,4-7

hjælpe den trætte. / discipel. /
ikke tilbage. / og for spyt. /
bliver til skamme.

Matt. 10,32-42

himlene. / himlene. / fred, men sværd. /
fjender. / ikke værd. / redde det. /
udsendt mig. / retfærdig. /
ikke gå glip af sin løn.«

Julesøndag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Israel; /
støder os på ham. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 63,7-9

gjorde mod os, / store troskab. / svigter. /
deres nød. / fortidens dage.

Gal. 4,4-7

barnekår. / Abba, fader! /
dig til arving.

Luk. 2,25-40

lovpriste Gud: / Israel.« /
sagt om ham. / for en dag.« /
forløsning. /
nåde var over ham.

KOLLEKT II

evige Gud, / hjerte, / lever og regerer,
én sand Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 27,1-5

falde. / ham i hans tempel. /
op på klippen.

Jer. 31,15-17

bitter gråd; / for de er borte. / Herren: /
dine tårer! / fjendens land. /
tilbage til deres land.

Rom. 3,19-22a

over for Gud. /
loven, er jo syndserkendelse. /
alle, som tror.

Matt. 2,13-23

ihjel.« / Egypten. / jeg min søn.« /
vise mænd. / mere.« / døde.« /
Israels land. / dertil. / kaldes nazareer.

Nytårsdag

KOLLEKT IA

himmelske Fader! / ulydighed. /
vor Herre, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT IB

himmelske Fader! / evige liv; /
vor Herre, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 12,1-3

vil vise dig. / være en velsignelse. /
forbande. / velsignes.«

Gal. 3,23-29

retfærdige af tro. / Kristus Jesus. /
Kristus. / én i Kristus Jesus, /
af Guds løfte.

Luk. 2,21

undfanget i moders liv.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / vort blod, / indre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 90

efter slægt. / nattevagt. /
vissent og tørt. / harme. / ansigts lys. /
kræfterne slår til, / frygte dig? /
hjertet. / bliver du borte? /
se din pragt! / komme over os! /
hænders værk!

Jak. 4,13-17

morgen; / svinder bort. / eller det. /
er af det onde. / er en synder.

Matt. 6,5-13

deres løn. / lønne dig. / mange ord. /
om det. / himelene! / jorden; /
skyldnere, / onde. / evighed! Amen.«

Helligtrekongers søndag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Jesus; / eneste frelser /
kærlighed, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 60,1-6

over dig. / dækker folkene; /
sig over dig. / se dig omkring: /
hoften. / kommer til dig. / Herrens pris.

Tit. 3,4-7

barmhjertig; / Kristus, vor frelser, /
evigt liv.

Matt. 2,1-12

nyfødte konge? / tilbede ham.« /
fødes. / Israel.'« / vist sig. /
tilbede det.« / barnet var. /
meget stor. / myrra. /
deres land ad en anden vej.

KOLLEKT II

Vor Gud og fader, / troen: / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Job 28,12-28

indsigten? / levendes land. /
ikke hos mig!« / mig er den ikke!« /
safirer. / mere end perler. / pure guld. /
hvor kommer den fra? / indsigten? /
fugle er den skjult. / for øre.« /
himlen ser han alt. / undersøgte den. /
onde er indsigt.«

1. Joh. 2,7-11

haft fra begyndelsen; / og i jer: /
allerede. / mørket. / bringer til fald. /
blindet hans øjne.

Joh. 8,12-20

livets lys.« / gyldigt.« / ingen. /
med mig. / sendt mig.« / er din fader?« /
fader.« / tempelpladsen. /
endnu ikke kommet.

1. søndag efter helligtrekonger

KOLLEKT IA

himmelske Fader! / Jerusalem; /
dit ord; / Herre, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT IB

himmelske Fader! / vilje. / glemmer
det. / Herre, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 84

Herre! / levende Gud. / og min Gud. /
prise dig. / den i velsignelse. / Zion. /
Jakobs Gud! / ansigt! / selv har valgt. /
ugudeliges telte. / intet godt. /
stoler på dig!

Rom. 12,1-5

åndelige gudstjeneste. / fuldkomme. /
eneste af jer: / især hinandens lemmer.

Luk. 2,41-52

vidste det. / bekendte. / spørgsmål. /
svar, han gav. / sådan mod os? /
ængstelige.« / hos min fader?« / til
dem. / hjerte. / hos Gud og mennesker.

KOLLEKT II

himlenes Herre, / indtrængende bøn: /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 8

Herre, vor Herre! / himlen! /
fjender og hævngherrige. / dig af det? /
kronet det. / havenes stier. / hele jorden!

Kol. 1,15-19

førstefødte. / alting skabt. /
består ved ham. / kirken. /
være den første. / tage bolig.

Mark. 10,13-16

til dem: / i det.« /
hænderne på dem og velsignede dem.

2. søndag efter helligtrekonger

KOLLEKT IA

evige Gud! / alt ondt. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT IB

himmelske Fader! / ægteskab. /
hjælp og velsignelse. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

2. Mos. 33,18-23

herlighed! / foran dig. /
over hvem jeg vil.« / livet.« /
stil dig på klippen. / forbi. /
ansigt må ingen se.«

Rom. 12,[6]9-16a

fået: / give rundhåndet. / gerne. /
jer til det gode. / agtelse. / Herren. /
vedholdende i bønner. / ikke. /
græd med de grædende. /
sammen i enighed.

KOLLEKT II

evige Gud, / bønner, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

Joh. 2,1-11

brylluppet. / mere vin.« /
du mig, kvinde? / kommet.« / til jer.« /
spande. / karrene med vand. / helt op. /
skafferen.« / gjorde de så. / til vin /
vin til nu.« / disciple troede på ham.

ANDEN RÆKKE

1. Kong. 8,1. 12-13,22-30

Zion. / mørket. / kan bo for evigt.« /
forsamling, / Israels Gud, / jorden, /
vandrer for dit ansigt. / fyldt i dag. /
vandret for mit ansigt. /
David, sta fast. / som jeg har bygget! /
ansigt i dag. / dette sted. / dette sted, /
hor og tilgiv!«

Jer. 17,12-14

forst af. / bliver til skamme, /
levende vand. / er min lovsang.

1. Joh. 2,28-3,3

genkomt. / fodt af ham. /
born, og vi er det. / kender ham. /
hvad vi skal blive. / som han er. /
han er ren.

Joh. 4,5-26

Josef. / drikke.« / kobe mad. /
noget at drikke?« / gore. /
levende vand.« / sonner og hans
kvæg?« / igen. / torste. / evigt liv.« /
og hente vand.« / mand.« /
noget sandt.« / Jerusalem.« / Faderen. /
have. / sandhed.« / fortælle os alt.« /
mig, den der taler til dig.«

3. søndag efter helligtrekonger

KOLLEKT I

himmelske Fader! / vor skyld; /
evigt liv, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

5. Mos. 10-17-21

herrernes Herre, / klæder. /
fremmede i Egypten. / sværge. /
er din Gud. / selv har set.

Rom. 12,16b-21

mennesker. / det står til jer. / Herren. /
kul på hans hoved.« / med det gode.

Matt. 8,1-13

folkeskarer ham. / mig ren.« /
vil, bliv ren!« / spedalskhed. /
vidnesbyrd for dem.« / forfærdeligt.« /
helbrede ham.« / helbredt. / han det.« /
Israel. / Himmeriget, / tænderskæren.« /
troede!« / helbredt i samme time.

KOLLEKT II

evige Gud, / øjne! / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

1. Mos. 15,1-6

i et syn: / meget stor.« / arving.« /
arve mig.« / arve dig.« /
stjernerne, hvis du kan.« / blive.« /
retfærdighed.

Hebr. 11,1-6

ikke ses. / gamle. / noget synligt. /
han er død. / behaget Gud. /
søger ham.

Luk. 17,5-10

større tro!« / adlyde jer. /
og sæt dig til bords? / drikke. /
besked på? /
gjort, hvad vi skulle gøre.«

4. søndag efter helligtrekonger

KOLLEKT I

himmelske Fader! / og bøn; / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

mennesker, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Job 38,1-11[12-18. 31-33]

bestemt? / spørger dig! / råbte af fryd? /
stolte bølger.« / brækkes. /
hvor stor den er. / over jorden?

Rom. 13,8-10

loven. / næste som dig selv.« /
lovens fylde.

Matt. 8,23-27

fulgte ham. / han sov. / under!« /
lidettroende?« / blikstille. /
både storm og sø adlyder ham?«

ANDEN RÆKKE

Es. 40,26-31

skabte den? / sammen ved navn. /
ikke en eneste. / ikke min ret? /
vide jord. / styrke. / vinger som ørne. /
uden at udmattes.

Rom. 4,18-22[25]

blive.« / moderliv var dødt; / gøre. /
ham til retfærdighed. / tilregnet ham; /
Herre, fra de døde, / retfærdighed for os.

Matt. 14,22-33

skarerne bort. / alene dér. / imod. /
søen. / skreg af frygt. / ikke!« /
vandet.« / Jesus. / frels mig!« /
hvorfor tvivlede du?« / vinden sig. /
sandelig, du er Guds søn.«

5. søndag efter helligtrekonger

KOLLEKT I

himmelske Fader! / hjerter. / deri. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

trofast, / din Søn, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed og
til evighed.

LÆSNINGER

Præd. 8,9-15

ulykke for det. / Også det er tomhed! /
længe. / frygter Gud. / retfærdigt. /
Også det er tomhed! / være glad. /
under solen.

Kol. 3,12-17

gøre. / fuldkommenhedens bånd. /
taknemlige. / hjerte til Gud. /
tak ved ham!

Matt. 13,24-30

sin mark. / gik sin vej. / ukrudtet frem. /
kommer da ukrudtet fra? /
fjende gjort. / ud og luge det væk? /
sammen med det. / hveden i min lade.«

Matt. 13,44-52

køber den mark. / købte den. /
enhver art; / dårlige ud. / ende: /
tænderskæren. / fattet alt dette?« /
gammelt frem fra sit forråd.«

Sidste søndag efter helligtrekonger

KOLLEKT I

himmelske Fader! / velbehag; / nåde. /
ved ham, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

2. Mos. 34,27-35

Israel.« / ti bud, på tavlerne. / bjerget. /
komme ham nær. / talte med dem. /
ansigt. / befaling om. /
strålede fra hans ansigt; /
tale med Herren.

2. Pet. 1,16-18

komme, / majestæt. / fundet velbehag.« /
hellige bjerg.

Matt. 17,1-9

alene. / lyset. / talte med ham. /
Elias.« / Hør ham!« / frygt. / ikke!« /
alene. / er opstået fra de døde.«

ANDEN RÆKKE

Es. 2,2-5

højene. / ord fra Jerusalem.« /
oplæres til krig. / Herrens lys.

Kol. 1,25d-28

slægter. / herlighedens håb. /
fuldkomment i Kristus.

Joh. 12,23-33

herliggøres. / mange fold. / evigt liv. /
være. / Faderen ære. / denne time? /
helliggør dit navn!« / herliggøre det.« /
til ham.« / jeres skyld. / jages ud. /
til mig.« / hvordan han skulle dø.

Søndag septuagesima

KOLLEKT I

himmelske Fader! / vingård, / Kristus, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

fortjent. / din Søn, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed
og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Jer. 9,22-23

stolt af sin rigdom. / kender mig. /
siger Herren.

1. Kor. 9,24-27

sejrsprisen? / vinder den! / visner. /
der slår i luften. / forkastet.

Matt. 20,1-16

vingård. / vingård. / ret til. / derhen. /
samme. / hele dagen? / lejet os. /
vingård. / første. / denar. / denar. /
hede. / mig om en denar? /
samme som dig. / fordi jeg er god? /
de første de sidste.«

ANDEN RÆKKE

Job 1,9-12

over for Gud? / tusind anklager. /
godt fra det? / styrte sammen. /
skælver. / har sat segl. / havets ryg. /
sydhimlen. / ikke kan tælles. /
det, du gør?«

Ap. G. 17,22-34

ukendt gud. / forkyyder jeg jer. /
hænder. / alle ting; / af hans slægt. /
menneskets kunst og snilde. /
omvende sig, / opstå fra de døde.« /
anden gang.« / flere andre.

Matt. 25,14-30

formue; / rejste han. / fem til. / to til. /
penge. / talenter til. / glæde! / talenter
til. / glæde! / ikke har spredt, / dit er. /
ikke har spredt. / tilbage. / som han har. /
være gråd og tænderskæren.«

Søndag seksagesima

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Kristus. / synden. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

os selv. / din Søn, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 55,6-11

han er nær. / er rig på tilgivelse. /
Herren; / jeres planer. / af min mund; /
udfører mit ærinde.

1. Kor. 1,18-21[25]

det Guds kraft – / jeg tilintetgøre.« /
prædikes om. / visdom, /
kraft og Guds visdom. / mennesker. /
stærkere end mennesker.

Mark. 4,1-20

søen. / inde på land. / Hør her! / at så. /
åb det op. / lag jord; / havde rod. /
hundrede fold.« / høre!« / lignelserne. /
tilgivelse.»« / ordet. / sået i dem. /
hørt det; / straks fra. / ordet, /
bærer frugt. / og tres og hundrede fold.«

ANDEN RÆKKE

Es. 45,5-12

siger Herren: / Gud end mig. /
ingen anden! / dette. /
retfærd skal spire. / skaber det. /
blandt skår af ler. / laver? /
ingen hænder? / avler? /
er det, du føder? / dannede det: /
hænders værk? / på den. / hele dens hær.

2. Tim. 3,10-17

ud af dem alle. / Jesus. / fare vild. /
Kristus Jesus. / al god gerning.

Mark. 4,26-32

hvordan. / akset. / inde.« /
bruge om det? / rede i dets skygge.«

Fastelavns søndag

KOLLEKT IA

himmelske Fader! / nåde, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT IB (anden række)

himmelske Fader! / lyset; / derom /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 2

lykkes? / og mod hans salvede: /
deres reb.« / spotter dem. /
dem ved sin harme: / hellige bjerg!« /
født dig i dag. / arvelod. /
pottemagerens kar.« / fødder i rædsel! /
hurtigt op. / tilflugt hos ham.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

1. Pet. 3,18-22

føre jer til Gud. / blev bygget; /
Kristi opstandelse, / underlagt ham.

Matt. 3,13-17

af ham. / retfærdighed.« / han ham. /
over sig; /
i ham har jeg fundet velbehag!«

ANDEN RÆKKE

Sl. 31,2-6

i din retfærdighed! / redning. /
mig for dit navns skyld! / jo mit værn. /
trofaste Gud.

1. Kor. 13

klingende bjælde. / intet. /
 gavner det mig intet. / ikke, / noget ind. /
 ikke nag. / udholder alt. / forgå. /
 stykkevise forgå. / barnlige. /
 ansigt til ansigt. / kendt fuldt ud. /
 kærligheden.

Luk. 18,31-43

opfyldes: / opstå.« / som blev sagt. /
 færde. / forbi.« / over mig!« /
 gøre for dig?« / kunne se.« / frelst dig.« /
 folket så det og lovpriste Gud.

1. søndag i fasten

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Kristi, skyld: /
hos dig, / lever og regerer, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / gør bød, /
Kristi, skyld, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 3,1-19

træerne i haven?« / skal vi dø.« /
kende godt og ondt.« / spiste. /
livet. / havens træer. / Hvor er du?« /
gemte jeg mig.« / spise af?« /
spiste jeg.« / du har gjort?« /
mig til at spise.« / vilde dyr. /
dine dage. / hælen.« / føde børn. /
over dig.« / dine dage. / taget. /
skal du blive.«

2. Kor. 6,1-2[10]

nåde. / frelsens dag! / vanry, /
angreb og forsvar, / ejer alt.

Matt. 4,1-11

Djævelen. / sidst sult. / blive til brød.« /
af Guds mund'.« / nogen sten'.« /
Herren din Gud'.« / tilbede mig.« /
alene'.« / engle og sørgede for ham.

ANDEN RÆKKE

1. Mos. 4,1-12

fødte Kain. / Herrens hjælp.« /
agerdyrker. / imod. / hoved? /
synden ved døden. / over den.« /
slog ham ihjel. / Abel?« /
vogte min bror?« / udgød. /
give dig sin grøde. / være på jorden!«

Jak. 1,9-16

forgå. / foretagsomhed. / elsker ham. /
frister han ingen. / føder den død. /
kære brødre!

Luk. 22,24-32

største. / velgørere. / tjener. /
den, der sidder til bords? / tjener. /
prøvelser, / stammer. / hvede; /
så styrk dine brødre.«

2. søndag i fasten

KOLLEKT I

himmelske Fader! / uværdighed. /
hjerter. / Herre, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / gode; / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 42,2-6

levende Gud. / ansigt? /
Hvor er din Gud? / velfartsskaren. /
i mig? / og min Gud.

1. Thess. 4,1-7

også gør. / Herren Jesus. / kender Gud, /
forsikret jer om, / men til hellighed.

Matt. 15,21-28

Sidon. / dæmon.« / ikke et ord. /
efter os.« / Israels hus.« / hjælp mig!« /
hunde.« / herres bord.« / som du vil.« /
øjeblik blev hendes datter rask.

ANDEN RÆKKE

1. Mos. 1,27-31

skabte han dem. / rører sig på jorden!« /
føde. / planter som føde.« /
godt det var. / morgen, den sjette dag.

Hebr. 5,1-10

synder. / såvel som for folket. /
kaldes af Gud. / Melkisedeks vis.« /
gudsfrygt. / Melkisedeks vis.

Mark. 9,14-29

diskuterede med dem. / hilse på ham. /
diskuterer med dem?« / ikke.« /
holde jer ud? / herhen med ham!« /
vred sig. / haft det sådan?« / hjælp os.« /
den, der tror.« / vantro!« / ind i ham!« /
er død.« / rejse sig op. /
ikke drive den ud?« /
kan kun drives ud ved bøn.«

3. søndag i fasten

KOLLEKT I

himmelske Fader! / fjende; / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

5. Mos. 18,9-15

dér gør. / orakel hos de døde. /
foran dig; / Herren din Gud. /
givet dig lov til. / adlyde.«

Ef. 5,16-9

liflig duft. / taksigelse. /
Kristi og Guds rige. /
ulydighedens børn. /
fælles sag med dem! /
retfærdighed og sandhed.

Luk. 11,14-28

som var stum. / undrede sig. /
dæmonerne.« / af ham. / rige så bestå? /
egne folk dem så? / dommere. / til jer. /
være i fred. / byttet. / spredt. / prydet. /
første.« / diede!« /
Guds ord og bevarer det!«

KOLLEKT II

Almægtige Gud, / bønner! / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

2. Mos. 32,7-10. 30-32

handlet slet. / pålagde dem at følge. /
Egypten.« / dem i min vrede! /
stort folk.« / jeres synd.« / gud af guld. /
deres synd! / bog, du fører.«

Åb. 2,1-7

lyver. / blevet træet. / kærlighed. /
omvender dig. / hader. /
menighederne. / Guds paradis.

Joh. 8,42-51

udsendt mig. / hvad jeg siger? /
høre mit ord. / lyster. / sandhed i ham. /
løgnen. / ikke. / nogen synd hos mig? /
er af Gud.« / besat af en dæmon?« /
vanærer mig. / dømmer. /
i evighed se døden.«

Midfaste søndag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / to fisk, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Almægtige Gud, / andet. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

5. Mos. 8,1-3

jeres fædre. / eller ej. / fædre kendte, /
udgår af Herrens mund.

2. Kor. 9,6-11

rigeligt. / evig tid.« / rige frugter, /
gennem os.

Joh. 6,1-15

syge. / fest, var nær. / noget at spise?« /
gøre. / smule hver.« / til så mange?« /
tusind. / have. / havde spist. /
verden.« / bjerget, helt alene.

ANDEN RÆKKE

2. Mos. 16,11-18

af sig. / jeres Gud.« / lejren. /
ligesom rim på jorden. / Hvad er det?« /
giver jer at spise. / i hans telt.« /
ikke for meget, / ikke for lidt; /
kunne spise.

Sl. 145,8-16

og rig på troskab. / skabninger. /
taler om din styrke. / herlighed. /
efter slægt. / nedbøjede. / rette tid. /
det, de ønsker.

2. Pet. 1,3-11

natur. / brodersindet kærlighed. /
Kristus; / tidligere synder. / gab for jer.

Joh. 6,24-35[37]

Jesus. / er du kommet hertil?« / mætte. /
segl på.« / gøre Guds gerninger?« /
udsendt.« / det og tro dig? / spise.'« /
sande brød. / liv til verden.« / det brød!« /
livets brød. / tørste. / ikke. /
til mig, vil jeg aldrig vise bort.«

Mariæ bebudelses dag

5. søndag i fasten

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Maria. / salighed, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / hendes skød, /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 7,10-14

høje.« / udæske Herren.« /
besvære min Gud? / Immanuel.«

1. Joh. 1,1-3

åbenbaret, / åbenbaret for os /
fællesskab med os; / Jesus Kristus.

Luk. 1,26-38

Maria. / benådede!« / betyde. / Jesus. /
trone; / rige.« / sammen med en mand.« /
helligt, Guds søn. / efter dit ord!« /
englen hende.

ANDEN RÆKKE

1. Mos. 18,1-15

dagen. / jorden for dem. / træet. /
videre.« / blot, som du siger.« /
og bag brød.« / satte det for dem. /
kone?« / inde i teltet.« / Sara en søn!« /
kvinders vis. / gammel?« /
blevet gammel? / Sara en søn.« /
for hun var bange. / Du lo!«

1. Kor. 1,21-31

prædikes om. / kraft og Guds visdom. /
mennesker. / over for Gud. /
der står skrevet.

Luk. 1,46-55

tjenerinde. / mod mig. / efter slægt. /
hjertes tanker; / tomhændet bort. /
hans slægt til evig tid.«

Palmesøndag

KOLLEKT I

evige Gud! / korset; / ved ham, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Zak. 9,9-10

datter! / æselhoppes føl. / tilintetgøres. /
jordens ender.

Fil. 2,5-11

lige med Gud, / mennesker lig; /
på et kors. / Faders ære.

Matt. 21,1-9

med dem. / tilbage.« / trækdyrs føl.« /
derpå. / Herrens navn! /
Hosianna i det højeste!«

KOLLEKT II

evige Gud, / korsfæstelse, /
opstandelse, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Mark. 14,3-9

hoved. / sådan med olien? / hende. /
svært for hende? / mod mig. / altid. /
begravelsen. / minde om hende.«

Joh. 12,1-16

Jesus. / med ham. / olie. /
til de fattige?« / i den. / begrades. /
altid.« / fra de døde. / Jesus. /
Jerusalem. / Israels konge!« /
ælsels føl.« / ikke straks; /
var det, man havde gjort med ham.

Skærtorsdag

KOLLEKT I

Jesus Kristus! / drikke. / rige, / lever og
regerer, én sand Gud fra evighed og til
evighed..

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / evig tid. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

2. Mos. 12,1-11

nytårsmåned. / årets måneder. /
fædrenehuset. / enkelt kan spise. /
gederne. / falder på. / spiser det. /
urter til. / det til om morgenen. /
brænde. / hast skal i spise det. /
påske for Herren.«

1. Kor. 10,15-17

forstandige mennesker. / Kristi blød? /
Kristi legeme? / i det ene brød.

Matt. 26,17-30

påskemåltidet til dig?« / er nær; /
disciple.« / påskemåltidet. /
forråde mig.« / ikke mig, Herre?« /
forråde mig. / aldrig var født.« /
ikke mig, Rabbi?« / sagde det selv.« /
legeme.« / forladelse. / rige.« /
de ud til Oliebjerget.

ANDEN RÆKKE

Sl. 116

råbte. / nød og elendighed. / red mit liv! /
hjælpeløs, men han frelste mig. /
snuble. / levendes land. /
Herrens navn. / hele hans folk. /
frommes liv. / mine lænker. /
Herrens navn. / Jerusalem.

1. Kor. 11,23-26

ihukommelse af mig!« /
ihukommelse af mig!« /
indtil han kommer.

Joh. 13,1-15

sidste. / det om sig. / bundet om sig. /
mine fødder?« / forstå det.« /
mine fødder.« / sammen med mig.« /
hovedet!« / alle.« / rene. /
jeg har gjort mod jer? / fødder. /
ligesom jeg har gjort mod jer.«

Langfredag

KOLLEKT I

evigt liv. / overtrædelser. / Jesus Kristus. /
evige liv, / Helligånden lever og
regerer fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

evige Gud, / korset, / Herre, /
Helligåndens enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 22,1-18

Abraham!« / giver dig besked om.« /
besked om. / stedet i det fjerne, /
til jer.« / men hvor er offerlammet?« /
sammen. / slagte sin søn. / Abraham!« /
eneste søn.« / bagved. /
i stedet for sin søn. / viser sig.« /
fjenders porte. / adlød mig.«

Es. 52,13-53,12

løftes højt. / munden på konge; /
indser de. / åbenbaret? / synet. /
ikke for noget. / plaget af Gud. /
helbredt. / ramme ham. /
ikke sin mund. / levendes land? /
svig i hans mund. / sygdom. /
lykkes ved ham. / deres synder. /
regnet blandt lovbyggere. /
i stedet for syndere.

Matt. 27,31-56

korsfæste ham. / bære hans kors. /
drikke det. / om dem. / konge.« /
korset!« / frelse. / er Guds søn.« /
måde. / forladt mig?« / Elias.« / drikke. /
frelser ham.« / ånden. / mange. /
var Guds søn.« / sørget for ham. /
Zebedæussønnernes mor.

Mark. 15,20-39

korsfæste ham. / Rufus. / ikke. /
korsfæstede ham. / konge.« / side. /
lovbyggere.« / korset!« / frelse. /
og tro!« / hånede ham. /
har du forladt mig?« / Elias.« /
tager ham ned.« / udåndede. /
den mand var Guds søn.«

ANDEN RÆKKE

Sl. 22,2-22a

har du forladt mig? / fra mit skrig. /
ikke ro. / skamme. / ryster på hovedet. /
jo af ham!« / var du min Gud. /
hjælper mig! / hinanden, / livet på mig. /
dødens støv. / knogler. /
lod om min klædning. / dig til hjælp! /
vildoksernes horn!

Luk. 23,26-49

Kyrene; / Jesus. / jeres børn! /
med det visne?« / sammen med ham. /
side. / hvad de gør.« / udvalgte.« /
frels dig selv.« / konge.« / ikke Kristus? /
selv og os!« / fået den samme dom? /
ondt gjort.« / rige.« / Paradis.« /
igennem. / jeg min ånd.« /
udåndede han. / retfærdig.« /
vendte hjem. /
og så alt dette på afstand.

Joh. 19,17-37

midten. / konge.« / latin og græsk. /
konge'.« / skrev jeg.« / soldat. /
have den.« / klædning.« / altså. /
er din søn.« / er din mor.« / til sig. /
tørster.« / til hans mund. / fuldbragt.« /
ånden. / taget ned. / Jesus. / vand ud. /
taler sandt. / blive knust.« /
til ham, de har gennemført.«

Påskedag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / for os. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 118,19-29

Herren! / retfærdige ind! / frelse. /
vore øjne. / os på den. /
Herrens tempel. / alterets horn! /
varer til evig tid.

1. Kor. 5,7-8

Kristus. / fejre festen, / usyrede brød.

Mark. 16,1-8

salve ham. / stået op. /
indgangen til graven?« / meget stor. /
forfærdede. / lagde ham! / jer det.« /
af sig selv. / nogen, for de var bange.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud. / beder om, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 118,13-18

mig til hjælp. / han blev min frelse. /
bringer sejr! / Herrens gerninger. /
ikke til døden.

1. Pet. 1,3-9

opstandelse fra de døde, / sidste tid. /
åbenbares. / sjæles frelse.

Matt. 28,1-8

graven. / på den. / hvide som sne. /
døde. / han har sagt. / han lå. /
se ham. / jer det.« /
fortælle hans disciple det.

Anden påskedag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Emmaus, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre vor Gud, / lidelser, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 22,22b-32

svaret mig! / lovprise dig: /
Israels slægt! / råbte om hjælp. /
frygter Herren. / evigt. /
tilbage til Herren; / ned for dig. /
over folkene. / knæ for ham. /
kommende slægter, / han greb ind!

Ap. G. 10. 34-41

retfærdighed. / alles Herre. /
prædikede: / for Gud var med ham. /
Jerusalem. / fra de døde.«

Luk. 24,13-35

Emmaus; / som var sket. / med dem. /
genkende ham. / hinanden?« /
disse dage?« / Hvad da?« /
korsfæstet ham. / Israel. / skete. / lever. /
ikke.« / profeterne har talt. /
til sin herlighed?« / Skrifterne. /
gået på hæld.« / hos dem. / dem det. /
for dem. / Skrifterne for os?« / Simon. /
genkendte ham, da han brød brødet.

ANDEN RÆKKE

Sl. 16,5-11

sikrer min lod. / ejendom. / vakler ikke. /
graven. / glæde for dit ansigt, /
højre hånd.

1. Kor. 15,12-20

døde? / ikke opstået; / også tom. /
ikke opstår. / opstået; / gået fortabt. /
mennesker. / der er sovet hen.

Joh. 20,1-18

graven. / lagt ham.« / graven; /
ikke ind. / for sig selv. / troede. /
døde. / igen. / og græd. / fødderne. /
hvorfor græder du?« / lagt ham.« /
Jesus. / leder du efter?« / hente ham.« /
Maria!« / Mester. / jeres Gud.« /
havde sagt dette til hende.

1. søndag efter påske

KOLLEKT I

himmelske Fader! / synder. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Almægtige Gud og Fader, / grænser: /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 30

over mig. / ikke i graven. /
hellige navn! / morgenen er der jubel. /
vakle. / grebet af rædsel. / trofasthed? /
kom mig til hjælp! / glæde. /
vil jeg takke dig.

1. Joh. 5,1-5

født af Gud. / efter hans bud. / tunge. /
verden, er vor tro. / er Guds søn?

Joh. 20,19-31

med jer!« / sin side. / Herren. /
med jer! / også jer.« / Helligånden! /
forladt.« / Jesus kom. / Herren.« /
ikke.« / med dem. / med jer!« /
troende.« / og min Gud!« /
og dog tror.« / disciple så; /
denne bog. / Guds søn, /
have liv i hans navn.

ANDEN RÆKKE

Es. 43,10-12

det er mig. / frelser end mig. /
blandt jer. / der er Gud.

Ap. G. 2,22-28

selv ved – / dræbte ham. / døden. /
ikke skal vakle. / bo i håb. /
lade se forrådnelse. / for dit ansigt.'«

1. Pet. 1,17-25

udlændinge her. / uden plet og lyde; /
hensyn til jer, / er håb til Gud. / hjerte; /
blivende ord; / blomster. / evig tid.« /
forkyndt for jer.

Joh. 21,15-19

end de andre?« / har dig kær.« /
mine lam!« / elsker du mig?« /
har dig kær.« / mine får!« /
søn, har du mig kær?« /
Har du mig kær?« / har dig kær.« /
mine får! / ville; / ikke vil.« / Gud med. /
sagde han til ham: »Følg mig!«

2. søndag efter påske

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Djævel; / ved ham, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / med ham, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Ez. 34,11-16

øje med dem. / mulmets dag. /
eget land. / landet, hvor de bor. /
bjerge. / siger Gud Herren. / rette måde.

1. Pet. 2,20-25

tak værd for Gud. / fodspor: /
dømmer retfærdigt; / retfærdigheden. /
sår blev I helbredt. /
hyrde og tilsynsmand.

Joh. 10,11-16

fårene. / fårene. / fårene. / denne fold; /
blive én hjord, én hyrde.«

ANDEN RÆKKE

Sl. 23

stille vand. / navns skyld. /
stav er min trøst. / overflod. /
alle mine dage.

Ap. G. 2,36-41

Kristus.« / Helligånden som gave. /
kalde på.« / forkvaklede slægt!« /
mennesker til.

Hebr. 13,20-21

evig pagts blod, / I gør hans vilje, /
Kristus. / evigheder! Amen.

Joh. 10,22-30

Jerusalem: / Søjlegang. / holde os hen? /
ligeud.« / ikke. / vidner om mig. /
mine får. / min hånd. / faders hånd. /
Jeg og Faderen er ét.«

3. søndag efter påske

KOLLEKT I

himmelske Fader! / herlighed; / følge. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / ret vej, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 54,7-10

tilbage. / løskøber dig. / true dig. /
højene vakle, / barmhjertighed.

Hebr. 13,12-16

eget blod. / den, der skal komme. /
bekender hans navn. / behag i.

Joh. 16,16-22

se mig.« / går til Faderen?« /
taler om.« / se mig? / glæde. /
verden. / glæde fra jer.«

ANDEN RÆKKE

2. Mos. 3,1-7. 10-14

Horeb. / busken ikke?« / hellig jord.« /
ikke se Gud. / sinde. / ud af Egypten.« /
Egypten?« / dette bjerg.« / sige til dem?« /
er den, jeg er!« / mig til jer.«

Ap. G. 4,7-12

dette?« / foran jer. / hovedhjørnesten. /
blive frelst ved.«

Hebr. 4,14-16

bekendelse. / uden synd. / rette tid.

Joh. 14,1-11

forfærdes! / tro på mig! / boliger; /
rede for jer? / jeg er. / vejen.« /
kende vejen?« / uden ved mig. /
set ham.« / nok for os.« / ikke, Filip? /
Faderen er i mig? / gerninger. /
grund af selve gerningerne.«

Bededag

KOLLEKT I

barmhjertige Fader! / synder; /
omvendelsen værdige, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 51,3-19

barmhjertighed! / altid for øje. /
dømmer. / visdom i det skjulte. /
juble! / over din frelse, / villig ånd! /
over din retfærdighed. / imod det; /
afviser du ikke, Gud.

Sl. 67

alle folkene. / takke dig. / folkene skal
takke dig. / velsigne os, / frygte ham.

Hebr. 8,10-12

Herren: / deres hjerte. / være mit folk. /
mindste til den største. /
længere på deres synd.

Matt. 3,1-10

kommet nær!« / jævne!« / synder. /
kommende vrede? / fader. / stenene dér. /
kastes i ilden.«

KOLLEKT II

Almægtige Gud, / godhed. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 130

Herre. / til min tryglen! / frygte dig. /
vægterne på morgen. / al dets skyld.

Hebr. 10,19-25

over Guds hus. / badet i rent vand. /
trofast; / dagen nærmer sig.

Matt. 7,7-14

for jer. / op for. / beder om en fisk? /
beder ham! / profeterne. / ad den. /
er få, som finder den!«

4. søndag efter påske

KOLLEKT I

himmelske Fader! / og dom; / salige, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / troendes sind, /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Ez. 36,26-28

indre. / hjerte af kød. / mine bud. /
jeres Gud.«

Jak. 1,17-21

skygge. /
førstegrøde af hans skabninger. /
retfærdigt for Gud. / jeres sjæle.

Joh. 16,5-15

Hvor går du hen? / fyldt af sorg. /
til jer. / og om dom. / fyrste er dømt. /
bære nu. / forkynde for jer. /
det for jer. / forkynde det for jer.«

ANDEN RÆKKE

Sl. 124

med os, / over os. / tænder! /
og vi blev reddet. / jordens skaber.

Ap. G. 9,1-18

disciple med mord; / Jerusale^m. /
du mig?« / Hvem er du, / gøre.« /
ikke se. / Damaskus. / eller drak. /
Ananias!« / Saulus fra Tarsus. /
kunne se.« / hellige i Jerusale^m. /
påkaller dit navn.« /
lide for mit navns skyld.« /
Helligånden.« / og blev døbt.

2. Kor. 5,14-21

døde. / opstod for dem. / længere. /
blevet til! / forligelsen. /
forlige med Gud! / retfærdighed i ham.

Joh. 8,28-36

taler jeg. / øjne.« / på ham. / frie.« /
blive frie?« / syndens træ. / evigt. /
virkelig frie.«

5. søndag efter påske

KOLLEKT I

himmelske Fader! / hans navn; /
efter din vilje. / Kristus, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed og til
evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 32,25-32

gik af led. / før du velsigner mig.« /
Jakob.« / og du har sejret.« /
han ham dér. / reddet livet.« /
grund af hoften.

Jer. 29,11-13a

Herren, / fremtid og et håb. / høre jer. /
skal I finde mig.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / giver, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

Jak. 1,22-25

bedrager I jer selv. / han så ud. /
det, han gør.

Joh. 16,23b-28

mit navn. / fuldkommen. / Faderen. /
Faderen. / jeg går til Faderen.«

ANDEN RÆKKE

Es. 44,1-8

udvalgt. / hjælper dig: /
som jeg har udvalgt! / efterkommere. /
popler ved vandløb. / hædersnavn. /
Hærskarers Herre: / Gud end mig. /
evigt folk. / kommer. / ikke kender?

Rom. 8,24-28

håb er vi frelst! / man kan se? /
det med udholdenhed. / ikke. /
efter Guds vilje. / beslutning er kaldet.

Ap. G. 6,1-4

uddeling. / tjenesten ved bordene. /
tjenesten for ordet.«

Joh. 17,1-11

herliggøre dig, / givet ham. / Kristus. /
gøre. / verden var til. / verden. /
ved dit ord. / fra dig, / udsendt mig. /
dine; / herliggjort i dem. /
kommer til dig. / være ét ligesom vi.«

Kristi himmelfarts dag

KOLLEKT I

Jesus Kristus! / alle ting; / Djævelen, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Almægtige Gud, / Himlene, /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 110,1-4

fødder!« / dine fjender! / kampdage. /
morgenrødens moderskød.« /
Melkisedeks vis.«

Ap. G. 1,1-11

udvalgt. / rige. / dage.« /
Riget for Israel?« / egen magt. / ende.« /
hos dem. / galilæere? /
fare op til himlen.«

Mark. 16,14-20

opstandelse. / dømmes. / raske.« /
højre hånd. / ordet ved de tegn, som
fulgte med.

ANDEN RÆKKE

Sl. 113

Herrens navn! / evig tid! / himlen. /
ned som han ser? / fyrster. /
mor til sønner.

Luk. 24,46-53

folkeslag. / dette. / høje.« /
velsignede dem. / himlen. /
templet og lovpriste Gud.

6. søndag efter påske

KOLLEKT I

himmelske Fader! / imod det, /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

evige Gud, / Herre, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed
og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Hagg. 2,4b-9

bliver hos jer. / tørre land. / Herre. /
Hærskarers Herre.

1. Pet. 4,7b-11

bede; / mange synder. / tværhed. /
nådegave, han har fået. / ord fra Gud; /
Jesus Kristus. / evigheder! Amen.

Joh. 15,26-16,4

vidne om mig. / begyndelsen. /
falde fra. / tjener Gud. / eller mig. /
til jer. / fordi jeg var hos jer.«

ANDEN RÆKKE

Joel 3,1-5

mennesker. / unge skal se syner. / dage. /
Herrens navn, skal frelses. /
Herren kalder på.

Rom. 8,31b-39

imod os? / skænke os alt? / retfærdig. /
forbøn for os. / kærlighed? /
eller sværd? / slagtefår.« / elsket os. /
Jesus, vor Herre.

Ap. G. 1,12-14

derfra. / Jakobs søn. / hans brødre.

Joh. 17,20-26

være ét, / udsendt mig. / er ét, /
elsket mig. / grundlagt. / udsendt mig; /
i dem, og jeg i dem.«

Pinsedag

KOLLEKT I

almægtige Guds Søn! / jorden. / salige, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / klarhed, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 11,1-9

samme tungemål. / de slog sig ned. /
mørtel. / hele jorden.« / for dem. /
forstår hinanden.« / byen. /
hele jorden.

1. Mos. 2,4b-7

spiret frem, / agerjorden, / agerjorden. /
levende væsen.

Ap. G. 2,1-11

forsamlet. / hvor de sad. / af dem. /
sige. / himlen. / eget modersmål? /
arabere – / egne tungemål.«

Joh. 14,22-31

bolig hos ham. / sendt mig. / hos jer. /
sagt til jer. / giver. / større end jeg. /
når det sker. / kommer; /
Rejs jer, lad os gå herfra!«

ANDEN RÆKKE

Jer. 31,31-34

Judas hus, / ud af Egypten. / Herren. /
deres hjerte. / være mit folk. /
siger Herren. / deres synd.

Joh. 14,15-21

mine bud; / være i jer. / til jer. / leve. /
jeg i jer. / kende for ham.«

SLUTKOLLEKT

himmelske Fader! / ene tro. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

Anden pinsedag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / troen, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 104,24-30

Herre! / fuld af dit skaberværk. /
store dyr! / lege i det. / rette tid; /
gode gaver; / igen; / jorden ny.

Ap. G. 10,42-48a

døde. / ved hans navn.« / ordet. /
lovprise Gud. / ligesom vi?« /
døbes i Jesu Kristi navn.

Joh. 3,16-21

evigt liv. / frelses ved ham. /
søns navn. / onde. / afsløres. /
gerninger er gjort i Gud.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / Jesu navn: / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Ez. 11,19-20

indre. / mine bud. / deres Gud.

Ap. G. 2,42-47

bønnerne. / apostlene. / om alt /
behov. / yndest. / føjede hver dag
nogle til, som blev frelst.

Joh. 6,44-51

yderste dag. / Faderen. / livets brød. /
døde. / ikke dør. / himlen; / evig tid. /
til liv for verden.«

Trinitatis søndag

KOLLEKT I

himmelske Fader! / rige. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

4. Mos. 21,4-9

Edom. / elendige føde.« / døde. /
slangerne fra os!« / livet.« /
på en stang; / holdt han livet.

Rom. 11,32-36

barmhjertighed. / visdom og kundskab! /
veje ! / gøre gengæld?« /
evig tid! Amen.

Joh. 3,1-15

jødernes råd. / med ham.« / rige.« /
liv og fødes?« / rige. / Ånden, er ånd. /
på ny. / Ånden.« /
Hvordan kan det gå til?« /
forstår ikke det?« / om det himmelske? /
Menneskesønnen. / evigt liv i ham.«

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / vælde, / Fader, Søn
og Helligånd, én sand Gud fra evighed
og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Es. 49,1-6

mig ved navn. / holdt han mig gemt. /
herlighed. / mine kræfter. /
hos min Gud. / samles hos ham. /
styrke. / overlevende hjem; /
jordens ende.

Ef. 1,3-14

velsignelse. / elskede søn. / nåde. /
himmelske og det jordiske. / Kristus. /
hans herlighed.

Matt. 28,16-20

stævne. / jorden. / befalet jer. /
verdens ende.«

1. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / evige, /
bliver modløse, / Herre, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed og
til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / fra dig. /
svaghed vor lod. / Herre, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed og
til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 58,5-12

behag? / dine egne. / bag dig. /
siger: Her er jeg! / højlys dag. /
ikke svigter. / grundvolde. / beboeligt.

1. Joh. 4,16b-21

bliver i ham. / denne verden. /
frygten, / fuldendt i kærligheden. /
elskede os først. / ikke har set. /
elske sin broder.

Luk. 16,19-31

fest og pragt. / hans sår. /
Abrahams skød. / begravet. /
i hans skød. / luer. / pines. / derovre fra. /
pinest. / høre. / omvendte sig. /
står op fra de døde.«

ANDEN RÆKKE

Præd. 5,9-19

af den. / Også det er tomhed! / synet? /
ro til at sove. / rige. / noget til ham. /
med sig. / kom, går han bort. /
ærgelser. / det er hans løn. /
gave fra Gud. / glæde i hjertet.

1. Tim. 6,6-12

i sig selv; / nøje med det. / fortabelse. /
mange smerter. / sagtmodighed. /
vidners påhør.

Luk. 12,13-21

arven med mig.« / skifte mellem jer?« /
overflod.« / givet godt. / til min høst. /
mit gods. / og vær glad! /
du har samlet? / ikke er rig hos Gud.«

2. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / evige liv. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / til dig. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 25,6-9

lagret vin. / opsluges for evigt. /
Herren har talt. / ham, og han frelste os. /
over hans frelse.

1. Joh. 3,13-18

hader jer. / elsker brødrene. / døden. /
evigt liv i sig. / brødrene. / blive i ham? /
gerning og sandhed.

Luk. 14,16-24

mange. / rede! / undskyldte sig. /
undskyldt. / undskyldt. / komme. /
dette. / herind. / stadig plads. /
blive fyldt. / smage mit måltid.«

ANDEN RÆKKE

Jer. 15,10, 15-21

landet. / alle forbander mig. /
rives bort. / på grund af dig. /
Hærskarers Gud. / mig med din vrede. /
vandløb. / stå i min tjeneste. /
være min mund. / vende dig til dem. /
Herren. / voldsomheds hånd.

Åb. 3,14-22

eller varm. / dig af min mund. /
er det dig, / at du kan se. / omvend dig! /
og han med mig. / trone. /
menighederne.

Luk. 14,25-35

discipel. / discipel. / gøre det færdigt? /
fuldføre det! / tyve tusind? / borte. /
eget. / blive salt igen? / smider det væk. /
høre med, skal høre!«

3. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / rette vej. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / jorden. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 57,15-19

Hellig: / hjerte. / jeg selv har skabt. /
ville. / dem trøst til gengæld. /
helbreder dem.

1. Pet. 5,6-11

omsorg for jer. / årvågne og på vagt ! /
sluge; / brødre her i verden. /
grundfæste jer. / evighed! Amen.

Luk. 15,1-10

høre ham, / med dem.« /
indtil han finder det? / mistet. /
omvendelse. / til hun finder det? /
havde tabt. /
som én synder, som omvender sig.«

ANDEN RÆKKE

Es. 65,1-2

søgte mig. / påkaldte mit navn. /
egne planer.

Ef. 2,17-22

der var nær. / adgang til Faderen. /
husstand. / hovedhjørnesten. / Herren. /
Gud i Ånden.

Luk. 15,11-32

tilkommer mig. / imellem dem. /
borte. / lide nød. / noget. / ihjel. /
og mod dig. / daglejere. / til sin far. /
kyssede ham. / kaldes din søn. / feste. /
fundet. / feste. / marken. / færde. /
behold. / gå ind. / komme ind. /
venner. / fedekalven til ham. / er dit. /
fortabt, men er blevet fundet.«

4. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / behøver; / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Gud og Fader, / din plan, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

2. Sam. 11,26-12,7a

over sin mand. / fødte ham en søn. /
øjne. / fattig. / havde købt. / børnene. /
det var hans datter. / til ham. /
manden, der var kommet.« /
hjerteløst!« / »Du er manden!«

Rom. 8,18-23

åbenbares på os. / åbenbares. /
herligheden. / vander sig sammen. /
forløsning.

Luk. 6,36-42

barmhjertig. / fordømmes. / gives jer. /
favnen. / tilmålt med.« /
falde i grøften? / mester. /
eget øje? / broders øje.«

ANDEN RÆKKE

5. Mos. 24,17-22

klædning i pant. / handle sådan. /
gerning. / der er tilbage. / tilbage. /
handle sådan.

Rom. 14,7-13

Herren. / tilhører vi Herren. /
levende. / foragter du din broder? /
bekende Gud.« / over for Gud. /
eller falde.

Matt. 5,43-48

fjende.' / faders børn; / uretfærdige. /
I så vente? / særligt gør I så? / også. /
fader er fuldkommen!«

5. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

levende Guds søn, / vrede. / lover dig, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 6,1-8

templet. / Serafer stod omkring ham. /
fløj de. / fuld af hans herlighed!« /
fyldtes med røg. / Hærskarens Herre.« /
med en tang. / din synd er sonet.« /
bud for os?« / jeg, send mig!«

1. Pet. 3,8-9 [15a]

ydmyghed. / arve velsignelse. /
tale svig; / efter den. / råb om hjælp. /
øver ondt.« / gode? /
retfærdigheder, er I salige. /
jeres hjerte.

Luk. 5,1-11

søen. / garnene. / lidt fra land. / båden. /
ud til fangst!« / garnene ud.« /
sprænges. / synke. / syndig mand.« /
Simon. / mennesker.« /
forlod alt og fulgte ham.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / elsker dig, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Jer. 1,4-9

folkene.« / ikke at tale!« / tale. /
siger Herren. / ord i din mund.«

1. Pet. 2,4-10

kærkomne for Gud. /
blive til skamme.« / over;« /
også bestemt. / underfulde lys, /
barmhjertighed.

Matt. 16,13-26

Menneskesønnen er?« /
profeterne.« / siger I, at jeg er?« /
levende Guds søn.« / himlene. /
over den. / himlene.« / Kristus. /
tredje dag. / gå dig!« /
mennesker vil.« / følge mig. /
finde det. / med sit liv? /
vederlag for sit liv?«

6. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / onde. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

5. Mos. 30,11-14

eller fjern^t. / følge det? / følge det? /
du kan følge det.«

Rom. 6,3-11

til hans død? / leve et nyt liv. /
ligner hans. / frigjort fra synden. /
med ham. / over ham mere. / alle. /
lever han for Gud. / Kristus Jesus.

Matt. 5,20-26

Himmeriget. / domstolen.' /
Helvedes ild. / gave. / fængsel. /
betalt den sidste øre.«

KOLLEKT II

Hærskarens Herre, / og godt. /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

2. Mos. 20,1-17

trællehuset. / under jorden. /
lidenskabelig Gud. / hader mig; /
tusind slægtled. / navn til løgn. /
Herren din Gud. / byer. /
hvilede han. / helliget den. /
give dig. / næste. / næstes hus. /
næstes ejendom.«

Rom. 3,23-28

Jesus. / som tror på Jesus. / udelukket! /
troens lov! / uden lovgeminger.

Matt. 19,16-26

at få evigt liv?« / budene!« / spurgte: /
»Hvilke?« / som dig selv.« /
mangler jeg så?« / og følg mig!« /
velhavende. / Himmeriget. / rige.« /
Hvem kan så blive frelst?« /
for Gud er alting muligt.«

7. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / barmhjertighed; /
ved ham, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / for os, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 126

drømte. / tunge med jubel. /
glade. / strømme i Sydlandet! /
jubel. / sine neg.

Rom. 6,19-23

skrøbelige mennesker. / helliges. /
retfærdigheden. / jo med død. /
evigt liv. / Jesus, vor Herre.

Luk. 19,1-10

byen. / han var rig. / af vækst. /
forbi. / i dit hus.« / imod ham. /
syndig mand.« / tilbage.« /
Abrahams søn. / frelse det fortabte.«

ANDEN RÆKKE

Præd. 3,1-11

tidspunkt. / tid til fred. /
foretager sig noget? / rette tid; /
af, hvad Gud gør.

Rom. 8,1-4

Jesus. / dødens lov. / gjorde Gud: /
lydighed mod Ånden.

Matt. 10,24-31

herre. / herre. / husfolk! / blive kendt. /
tagene. / Helvede. / med den. /
hovedhår talt. / mange spurve.«

8. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / velsignede ord. /
evig saglighed. / ulykke. / Herre, /
Helligands enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Jer. 23,16-24

profeternes ord! / Herrens mund. /
ikke.« / hører efter? / planer. /
skal I forstå dem! / profeterer de. /
onde gerninger. / borte? /
siger Herren. / siger Herren.

Rom. 8,14-17

er Guds børn. / leve i frygt, /
fader! / vi er Guds børn. /
herliggøres med ham.

Matt. 7,15-21

ulve. / figner af tidsler? / frugter. /
frugter. / ilden. / frugter. / faders vilje.«

KOLLEKT II

gavmilde Fader, / derefter. / din Søn. /
Helligands enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Mika 3,5-7

udråber de fred; / munden. /
formørkes for dem. /
spåmændene til spot. / svar fra Gud.

1. Joh. 4,1-6

verden. / allerede nu i verden. /
verden. / lytter til dem. / til os. /
vildfarelsens ånd.

Mat. 7,22-29

gerninger i dit navn? / lovbrud! /
klippen. / det hus. / klippen. /
hus på sand. / fald var stort.« /
ikke som deres skriftkloge.

9. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / daglige brød; /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Ordsp. 3,27-35

yde det. / beder om. / trygt hos dig. /
noget ondt. / veje. / retskafne har han
fællesskab. / bolig. / viser han velvilje. /
skammen i højsædet.

1. Joh. 1,5-2,2

mørke i ham. / ikke sandheden. /
al synd. / ikke i os. / uretfærdighed. /
ikke i os. / synde. / verdens synder.

Luk. 16,1-9

ejendom bort. / forvalter. /
stilling fra mig? / mig ved. /
bestillingen. / du min herre? /
svarede han. / halvtreds! /
meget skylder du? /
svarede han. / gældsbevis, skriv firs! « /
børn gør. / evige boliger. «

KOLLEKT II

barmhjertige Fader, / vor nød! /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Es. 10,1-3

faderløse. / kommer fra det fjerne? /
jeres rigdomme? «

2. Tim. 1,6-11

flamme op. / besindighed. / giver. /
evangeliet. / apostel og lærer.

Luk. 12,32-48

Riget. / ødelægger. / være. /
banker på. / kommer! / sørge for dem. /
vågne. / i hans hus. / venter det. « /
det om alle? « / rette tid? / ejer. / utro. /
få prygl. / forlanges så meget mere af. «

Luk. 18,1-8

trætte. / mennesker. / modpart! /
ansigtet. « / siger! / han dem vente? /
troen på jorden? «

10. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

evige Gud! / for os, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

5. Mos. 6,4-9

Herren er én. / hele din styrke. /
sønner; / du står op. / dine porte.

1. Kor. 12,1-7[11]

uvidenhed. / dengang I var hedninger. /
Helligånden. / virker alt i alle. /
fælles gavn. / tungetale. /
som den selv vil.

Luk. 19,41-48

din fred. / øjne. / sider. /
besøgelsestid.« / røverkule.« / vejen; /
folket hang ved ham for at høre ham.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / med os, / goder, /
Søn og Helligånd lever og regerer,
én sand Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Ez. 33,23. 30-33

taler om dig. / udgår fra Herren!« /
vinding. / ikke efter dem. /
blandt dem.

Hebr. 3,12-14

levende Gud, / hedder "i dag", /
begyndelsen.

Matt. 11,16-24

denne slægt med? / ikke. / besat. /
syndere!« / gerninger. / aske. /
dag end jer. / dag i dag. /
dommens dag end dig.«

11. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / selvsikre, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

evige Gud, / fortjent: / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Job 5,8-16

tælles. / over markerne. /
sikkerhed. / ikke lykkes. / forhastet. /
som var det nat. / uretfærdigheden.

1. Kor. 15,1-10a

kom til tro. / dernæst af de tolv. /
apostlene. / misfoster som mig; /
kirke. / forgæves.

Luk. 18,9-14

tolder. / tolderen dér. / indtægt. / nådig! /
anden. / sig selv, skal ophøjes.«

ANDEN RÆKKE

5. Mos. 30,15-20

ulykken. / tage i besiddelse. / udryddet. /
over Jordan. / forbandelsen. /
hold fast ved ham! / Jakob at give dem.«

Rom. 10,4-13[17]

enhver, som tror. / leve ved dem.« /
døde. / døde, skal du frelses. /
skamme.« / jøder og grækere; / frelses.« /
være udsendt? / budskab!« /
hørte af os?« / kraft af Kristi ord.

Luk. 7,36-50

bordet. / olien. / lever i synd.« /
sige dig.« / Mester!« / deres gæld. /
vil så elske ham mest?« / ret i.« /
denne kvinde? / med sit hår. / herind. /
olie. / elsker kun lidt.« / tilgivet.« /
tilgiver synder?« / har frelst dig. Gå
bort med fred!«

12. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

evige Gud! / lemmer. / legeme og sjæl. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

barmhjertige Gud, / fra dig. /
Søn og Helligånd lever og regerer,
én sand Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 115,1-9

troksabs skyld. / alt, hvad han vil? /
menneskehænderes værk. / ikke lugte. /
strube. / stoler på dem. /
hjælp og skjold.

2. Kor. 3,4-9

Kristus. / Ånden gør levende. /
herlighed. / rig på herlighed.

Mark. 7,31-37

Dekapolis. / på ham. / Luk dig op!« /
rigtigt. / om det. / alting vel. /
stumme til at tale.«

ANDEN RÆKKE

Jon. 2

nætter. / hørte mig. / over mig. /
tempel at se? / hoved. / slået i bag mig. /
graven. / hellige tempel. / mod dig. /
kommer fra Herren!« / op på landjorden.

Jak. 3,1-12

særlig hård dom. / hele sit legeme. /
deres krop. / styrmanden vil; /
af stor magt. / tungen er en ild. /
Helvede. / dødbringende gift. / billede; /
velsignelse og forbandelse. / være. /
vinstok figner? / give fersk vand.

Mat. 12,31-42

tilgives. / kommende. / frugten. /
sige noget godt? / over med. / forråd. /
de har talt. / fordømmes.« /
gøre et tegn.« / Jonas' tegn. /
nætter. / Jonas. / mere end Salomo.«

13. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / Kristus. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

evige Gud, / dine bud, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

3. Mos. 19,1-2. 9-18

hellig. / samle ind. / jeres Gud! /
jeres landsmænd. / Herren! /
blind til at snuble. / Herren! /
uret i retssager. / Herren! /
pådrager dig skyld. / som dig selv. /
Jeg er Herren!«

Gal. 2,16-21

lovgerninger. / blive retfærdigt. /
ærinde? / mig som en overtræder. /
hen for mig. / ingen nytte.

Luk. 10,23-37

det, I ser. / høre.« / arve evigt liv?« /
læser du dér?« / som dig selv.« / leve.« /
så min næste?« / røvere. / halvdød. /
forbi. / forbi. / så ham. / for ham. /
tilbage. / røvernes hænder?« /
barmhjertighed.« / du hen og gør ligeså!«

ANDEN RÆKKE

Mika 6,6-8

høje? / årgamle kalve? / titusindtal? /
livsfrugt for min synd?« /
kræver af dig: / med din Gud.

1. Tim. 1,12-17

frem med vold. / modtagelse værd! /
største. / evigt liv. / evigheder! Amen.

Matt. 20,20-28

noget. / Hvad vil du?« / venstre hånd.« /
jeg skal drikke?« / det kan vi,« /
det for.« / brødre. / over dem. /
blandt jer. / løsesum for mange.«

14. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / behøver det. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / kirke, /
menneskeligt ud i død. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 103,1-13[22]

hellige navn. / velgerninger! /
igen som en ørn. / gerninger. /
og rig på troskab. / altid; /
efter vor skyld. / synder fra os. /
frygter ham. / vi er støv. / ikke mere. /
frygter ham. / følger dem. / alle. /
lydighed mod hans ord. / vilje. /
overalt i hans rige. / sjæl, pris Herren!

Rom. 7,15-19

gør jeg. / at den er god. / bor i mig. /
intet godt. / ikke. / vil, det gør jeg.

Luk. 17,11-19

spedalske; / over os!« / præsterne!« /
rene. / samaritaner. / give Gud æren?« /
Din tro har frelst dig.«

Gal. 5,[16]22-25

kødets lyst. / gøre, hvad I vil. /
under loven. / velkendte. /
samme slags. / rige. / ikke imod. /
begæringerne. / vandre i Ånden.

ANDEN RÆKKE

Sl. 39,5-14

igen. / kun som et vindpust. /
høste den. / håb står til dig! /
af din hånd. / kun som et vindpust. /
græder. / mine fædre. / ikke er mere.

2. Tim. 2,8-13

evangelium; / ikke bundet. /
er det ord! / fornægte os. /
kan han ikke.

Joh. 5,1-15

Jerusalem. / Betesda; / vandet. /
led af. / 38 år. / »Vil du være rask?« /
i før mig.« / og gå!« / omkring. /
bære.« / bære og gå.« /
Tag den og gå?« / stedet. / værre.« /
Jesus, der havde gjort ham rask.

15. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / denne dag. / afgud. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / befæste den. /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 8,20-22;9,12-16

Herren, / brændofre på alteret. /
ungdommen af. / jeg nu har gjort. /
ophøre.« / væsener hos jer. / jorden. /
syne i skyerne, / levende. /
levende på jorden.« /
levende på jorden.«

Gal. 5,25-6,8

Ånden. / misunde hinanden. / fristet! /
Kristi lov. / selvbedrag. / egen byrde. /
spotte. / også høste: / liv af Ånden.

Matt. 6,24-34

anden. / mammon. / kroppen. /
klæderne? / føden. / værd end de? /
bekymre sig? / jer for klæder? /
en af dem. / lidettroende? / dette. /
tilgift. / den til. / har nok i sin plage.«

ANDEN RÆKKE

Sl. 73,23-28

holder du fast. / herlighed. /
ellers i himlen? / og min lod. / utro. /
dine gerninger.

Ap. G. 8,26-39

øde.« / op og gik. / Esajas. /
til den vogn / det, du læser?« /
vejleder mig?« / hos ham. / sin mund. /
jorden.« / om en anden?« / for ham. /
i at blive døbt?« / det ske.« /
er Guds søn.« / døbte ham. /
rejse med glæde.

Luk. 10,38-42

imod ham. / til hans ord. /
hjælpe mig.« / fornødent. /
ikke tages fra hende.«

16. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / evige død; / salige, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLEKT II

Herre, vor Gud, / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Job 19,23-27a

skrevet ned! / jern og med bly. / jorden. /
skue Gud; / mine øjne se.

Job 3,11-22

moders liv? / kunne die? /
huse med sølv. / dagens lys? / stemme. /
uden herre. / kommer, / nogen skat, /
deres grav.

Ef. 3,13-21

ære for jer. / jorden har navn, /
menneske ved hans ånd, / kærlighed, /
fylde nås. / evighed! Amen.

Luk. 7,11-17

sammen med ham. / hende. / ikke!« /
dig op!« / til hans mor. / besøgt sit folk.« /
hele omegnen.

ANDEN RÆKKE

Sl. 139,1-12

kender mig. / er du fortrolig med. /
Herre; / ikke fatter det. / ansigt? /
er du dér. / holder mig fast. /
omkring mig.« / er som lyset.

1. Kor. 15,21-28

menneske. / levende med Kristus. /
Kristus til. / myndighed og kraft /
fødder; / under ham. / alt i alle.

Joh. 11,19-45

deres bror. / huset. / give dig.« /
opstå.« / yderste dag.« / evighed dø. /
Tror du det?« / verden.« / på dig.« /
mødt ham. / græde dér. / ikke død.« /
har I lagt ham?« / svarede de. /
brast i gråd. / elskede ham.« /
ikke var død?« / stenen væk!« /
fjerde dag.« / herlighed?« /
udsendt mig.« / herud!« / ansigtet. /
lad ham gå.« / kom nu til tro på ham.

17. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / hovmod, /
retfærdighed og forløsning, /
ved ham, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Sl. 19,2-17

hænders værk; / kundgør det til nat. /
høres; / verdens ende. / som en helt. /
anden. / for dens glød.

Ef. 4,1-6

fredens bånd: / og i alle.

Luk. 14,1-11

med ham. / sabbatten eller ej?« /
ingenting. / lod ham gå. /
på en sabbat?« / svare på. / lignelse: /
nederste plads. / påsyn. /
sig selv, skal ophøjes.«

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / dæmoner. /
udelt sind, / med Søn og Helligånd lever
og regerer, én sand Gud fra evighed og
til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 40,2-6

Herren, / råb om hjælp; / lovsang til
vor Gud. / Herren. / løgneguder. /
har du gjort; / står mål med dig! /
ikke opregnes.

Jud. 20-25

Helligånden. / evigt liv. / syndige krop. /
Jesus Kristus, / evighed! Amen.

Mark. 2,14-22

Følg mig!« / fulgte ham. / fulgte ham. /
toldere og syndere?« / syndere.« /
faster ikke?« / sammen med dem? /
faste. / faste. / værre. /
Nej, ung vin på nye sække!«

18. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / i fred. /
Kristus, / synder ved ham, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 40,18-25

sammenligning med ham? / til det. /
ikke vakler. / jordens grundlæggelse? /
telt til at bo i. / tomhed. / bort som strå. /
siger den Hellige.

1. Kor. 1,4-8

Jesus. / åbenbares. / Kristi dag.

Matt. 22,34-46

bud i loven?« / det første bud. /
som dig selv. / profeterne.« /
Hvis søn er han?« / Davids.« /
fødder? / han så være hans søn?« /
spørge ham om noget.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / hjerter, / Søn og
Helligånd lever og regerer, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Sl. 121

kommer min hjælp? / jordens skaber. /
ikke. / højre side. / natten. /
bevare dit liv. / og til evig tid.

1. Joh. 4,12-16a

fuldendt i os. / verdens frelser. /
bliver i Gud. / Gud har til os.

Joh. 15,1-11

vingårdsmanden. / mere frugt. /
bliver i jer. / bliver i mig. / gøre. /
bliver brændt. / få det. / disciple. /
kærlighed. / kærlighed. /
glæde blive fuldkommen.«

19. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

evige Gud! / legeme, / elsker dig. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

barmhjertige Gud, / sider. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 44,22-28

skylag. / alle dens træer! / herlighed. /
moders liv. / var med mig? /
viden til dårskab. / sendebuds råd. /
ruinerne. / strømme. / det, jeg vil. /
templet skal grundlægges.«

Mark. 2,1-12

hjemme. / til dem. / fire mand. /
han var; / lamme ned. / tilgives dig.« /
nemlig Gud?« / jeres hjerte? /
båre og gå? / og gå hjem!« /
vi set noget lignende!«

Ef. 4,22-28

fromhed. / hinandens lemmer. /
Djævelen. / sine hænder. /
behov for det.

ANDEN RÆKKE

1. Mos. 28,10-18

Karan. / stedet der. / gik ned ad stigen. /
Isaks Gud. / dine efterkommere. /
nord og syd. / slægter velsignes. /
hvor du går. / hvad jeg har lovet dig.« /
ikke!« / himlens port!« /
olie over den.

1. Kor. 12,12-20

Kristus. / én ånd at drikke. / mange. /
ikke til legemet,« / legemet. /
ikke til legemet,« / legemet. /
der så af lugtesansen? / ville det. /
der så af legemet? / men et legeme.

Joh. 1,35-51

er Guds lam.« / Jesus. / Hvad vil I?« /
Rabbi, hvor bor du?« / Kom og se!« /
time. / Jesus. / Peter. / Følg mig!« /
Nazaret.« / komme fra Nazaret?« /
Kom og se!« / uden svig.« /
kender du mig fra?« / figentræet.« /
konge!« / figentræet? / se end det.« /
Menneskesønnen.«

20. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / synder. / fra dig, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / dine tjenere. /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Jer. 18,1-6

høre. / drejeskiven. / ville have det. /
ord til mig; / Herren. / Israels hus.

Ef. 5,15-21

onde. / Herrens vilje. / Kristi navn. /
ærefrygt for Kristus.

Matt. 22,1-14

bryllup. / komme. / brylluppet! /
ihjel. / deres by. / værdige. /
brylluppet. / gæster. / bryllupsklæder? /
Men han tav. / tænderskæren. /
kaldet, men få er udvalgt. «

ANDEN RÆKKE

Es. 5,1-7

vingård. / men den gav vilddruer. /
vingård: / gav den så vilddruer? /
vingård. / trampet ned. /
give den regn. / yndlingsplante. /
men der kom retsløshed. /
der kom nøds^ukrig.

Rom. 11,25-32

kommer ind; / synder bort.« / ikke. /
ulydighed. / finde barmhjertighed. /
barmhjertighed.

Matt. 21,28-44

i dag. / derud. / til ham. / derud. /
deres fars vilje?« / første.« /
rige før jer. / troede ham. / udenlands. /
få sin høst. / stenede de. / ved dem. /
for min søn. / hans arv. / ihjel. /
med de vinbønder?« / inde.« /
hovedhjørnesteⁿ. / øjne? / frugter. /
falder på, vil den knuse.«

21. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

evige Gud! / evigt liv, / anfægtelse. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / evigt: / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

2. Kong. 5,1-5. 9-15

spedalsk. / spedalskhed!« /
Israels konge.« / festklæder. /
Elisas hus. / bliver ren.« /
spedalskheden var forsvundet. /
blive ren!« / bort i vrede. /
og bliv ren!« / og han blev ren. /
følge. / Israel. / fra din tjener!«

Ef. 6,10-17

styrke. / Djævelens snigløb. /
himmelrummet. / alt og bestå. /
evangelium. / brændende pile. /
er Guds ord.

Joh. 4,46-53

vand til vin. / Kapernaum. / døden. /
ikke.« / barn dør.« / lever.« /
ord og gik; / live. / feberen ham.« /
husstand kom til tro.

ANDEN RÆKKE

Ez. 18,1-4a

Israels land: / stumpe tænder.« /
Israel. / tilhører mig.

Åb. 3,7-13

gerninger. / fornægtet mit navn. /
lyver; / elsker dig. / jorden. /
tage din sejrskrans. / fjernes. /
nye navn. / menighedene.

Luk. 13,1-9

offerdyr. / gik dem sådan? /
ligesom de. / Jerusalem? /
ligesom de.« / ingen. / nogen. /
Hug det om! / ingen nytte? / næste år. /
ikke, kan du hugge det om.«

Alle helgens dag

KOLLEKT I

evige Gud! / Kristus, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 60,18-22

Herren: / dine grænser; / Lovsang. /
for dig om natten; / herlighed. /
sørgedage er forbi. / ære. /
mægtigt folk. / tiden er inde.

Åb. 7,1-12[17]

mod noget træ. / levende Guds segl. /
deres pande.« / stammer, /
tusind beseglede. / hænderne. /
tronen, og fra Lammet.« / evigheder. /
ved det.« / Lammets blod. / over dem. /
deres øjne.«

Matt. 5,1-12

satte sig, / til ham. / deres. / trøstes. /
jorden. / mættes. / barmhjertighed. /
skal se Gud. / kaldes Guds børn. /
deres. / ondt på. / profeterne før jer.«

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / vidner. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Es. 49,8-11

Herren: / hjælper jeg dig. / jordlodder. /
mørket: Kom frem! / græsning. /
lede dem til kildevæld. / bygges højt.

Åb. 21,1-7

mere. / smykket for sin brudgom. /
forsvundet.« / alting nyt!« / sande.« /
begyndelsen og enden. / være min søn.«

Matt. 5,13-16

det så saltes med? / mennesker. /
skjules. / huset. /
fader, som er i himlene.«

22. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

evige Gud! / for os. / Herre, /
med dig og Helligånden lever og
regerer fra evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

1. Mos. 50,15-21

gjort mod ham?« / sådan til dig: /
begået.« / ord til ham. / dine trælle.« /
gode. / jeres familier.« / kærligt til dem.

Fil. 1,6-11

Jesu dag. / med mig om nåden. /
kærlighed. / Kristi dag. / pris og ære.

Matt. 18,21-35

til syv gange?« / gange. / tjenere. /
for ham. / betales. / sammen. / gælden. /
denarer. / skylder! / betale dig. /
skyldte. / der var sket. / om det. /
over dig? / skyldte. /
hjertet tilgiver sin broder.«

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / hjerter. / din Søn, /
Helligåndens enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Es. 49,13-18

glemt mig!« / ikke dig. / øje. /
drager bort fra dig. / til dig. /
bruden sit bælte.«

Ef. 4,30-32

forløsningens dag. /
fjernt, ja, al ondskab; / jer i Kristus.

Matt. 18,1-14

Himmeriget?« / Himmeriget. /
Himmeriget; / imod mig. /
havets dyb. / årsag til fald. / fra dig; /
evige ild. / fra dig; / Helvedes ild. /
ansigt. / fortabte. /
efter det vildfarne? / ikke for vild. /
disse små skal gå fortabt.«

23. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / herredømme. /
anden straf. / Herre, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed
og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Am. 8,4-7

landet. / bedrage med falsk vægt. /
affaldskorn.« / deres gerninger!«

Rom. 13,1-7

forordnet af Gud. / pådrage sig dom. /
onde. / eget bedste. / onde. /
samvittighedens skyld. / være på det. /
ære, ære.

Matt. 22,15-22

i ord. / forskel på folk. /
kejseren skat eller ej?« /
skattens mønt!« / denar. /
indskrift er det?« / svarede de. /
Guds er!« / forlod ham og gik deres vej.

KOLLEKT II

vore overtrædelser. / favntag. /
din Søn, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Jer. 7,1-11

Herren: / dette ord. / tilbede Herren. /
dette sted. / Herrens tempel!« /
imellem. / dette sted. / for jer selv! /
jeres fædre. / gavner. / »Vi er reddet!« /
handling? / siger Herren.

Fil. 3,17-21

har i os. / kun på det jordiske. / frelser. /
underlægge sig alt.

Mark. 12,38-44

fester. / hårdere.« / blokken. / meget. /
værdi. / tempelblokken. /
alt det, hun havde at leve af.«

24. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

evige Gud! / evige død; / ved ham, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Ez. 37,1-14

dalen. / og var helt indtørrede. /
ved kun du!« / Herrens ord! / Herren.« /
livsånde i sig. / levende.« /
så de blev levende. / stor hær. /
Israels folk; / ude med os! /
Israels land. / Herren. / siger Herren.«

Kol. 1,9b-14

behag, / helliges arv i lyset. / søns rige; /
forladelse.

Mat. 9,18-26

leve.« / disciple. / bliver jeg frelst.« /
frelst dig.« / kvinden frelst. / sover.« /
ad ham; / rejste sig op. /
hele den del af landet.

KOLLEKT II

evige Gud, / bønfalder dig. / din Søn, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Dan. 7,9-10. 13-14

rent som uld. / foran ham. /
foran ham. / bøgerne blev åbnet. /
frem for ham. / gå til grunde.

2. Kor. 5,1-10

himlene. / opslugt af livet. /
Ånden som pant. / som kan ses. /
hjemme hos Herren. / eller ej. /
eller ondt.

Joh. 5,17-29

også.« / selv Gud lig. / Sønnen. /
undre jer. / levende, han vil. /
Faderen. / sendt ham. / livet. /
leve. / i sig selv. / Menneskesøn. /
onde, for at opstå til dom.«

25. søndag efter trinitatis

KOLLEKT I

himmelske Fader! / døde. / nye. /
ved ham, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed.

KOLLEKT II

Vor Gud og Fader, / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 51,12-16

græsset? / grundlagde jorden. / rasen? /
mangle brød. / er hans navn. /
skyggen af min hånd; / er mit folk.

1. Thess. 4,13-18

noget håb. / sammen med ham. /
hensovede. / opstå først. /
sammen med Herren. / disse ord.

Matt. 24,15-28

bjergene; / kappe. / dage. / komme. /
frelst; / afkortet. / udvalgte vild. /
forud. / ikke. / være. /
gribbene flokkes.«

ANDEN RÆKKE

Job 14,7-15

friske skud. / nyplantet træ. / er det så? /
ikke; / ikke af sønnen. / igen! /
afløsningen kom. / hænderes værk.

2. Pet. 3,8-15a

én dag. / skal nå til omvendelse. /
det, det er. / smelte. /
retfærdighed bor. / er til frelse.

1. Kor. 15,50-57

basun; / vi skal forvandles. /
udødelighed. / opslugt og besejret. /
er din brød?« / syndens kraft er loven. /
Jesus Kristus!

Luk. 17,20-33

iagttage det; / iblandt jer.« / efter. /
på sin dag. / denne slægt. / alle. / alle. /
åbenbares. / igen. /
mister det, skal vinde det.«

Sidste søndag i kirkeåret

KOLLEKT IA

barmhjertige Gud! / leve. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

KOLLEKT IB

himmelske Fader! / umyndige. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

FØRSTE RÆKKE

Es. 65,17-19

Herren: / og en ny jord; / på det. /
over det, jeg skaber. / om til fryd; /
over mit folk. / eller skrig.

2. Thess. 2,13-17

sandheden. / Kristi herlighed. /
brev fra os. / og i ord!

Matt. 25,31-46

trone. / bukkene; / venstre. / grundlagt. /
besøgte mig. / besøgte dig? /
gjort mod mig. / engle. / til mig. /
uden at vi hjalp dig? / gjort mod mig! /
retfærdige til evigt liv.«

KOLLEKT II

Herre, vor Gud, / live, / genkomst, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed.

ANDEN RÆKKE

Mika 4,1-3

højene. / gå på hans stier. / Jerusalem.« /
fokeslag i det fjerne. / vingårdsknive. /
oplæres til krig.

1. Kor. 3,10-17

videre på den. / bygger. /
Jesus Kristus. / udført. / arbejde er. /
gennem ild. / ødelægge ham. /
tempel er I.

Matt. 11,25-30

umyndige; / vilje. /
åbenbare ham for. / hvile. /
sjæle. / er godt, og min byrde er let.«

SÆRLIGE KOLLEKTER

Jul

evige Gud, / Fader! /
hele vort folk. / hele jord, /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed!

Eller:

himmelske Fader, / evigt liv. /
eneste frelser! / indbyrdes kærlighed. /
Jesu navn!

Eller:

himmelske Fader! / Maria. /
fred og dit velbehag. / Kristus, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Fasten og langfredag

evigt liv. / overtrædelser. /
Jesu Kristus. / evige liv! / Jesu navn!

Påske

himmelske Fader! / beder dig: / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Pinse

himmelske Fader! / ene tro. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Nytårsaften

kommer og går! / fædre. / Kristus, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Almindelig bededag

Om alvorlig bod.

evige Gud, / velgerninger, / evig straf. /
elskelige børn. / Herres skyld!

Om syndernes forladelse.

retfærdige Gud! / bønfaller dig: /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed!

For kongen.

evige Gud! / farer, / guddommelige
beskærmelse. / Herre, / Helligånds enhed,
én sand Gud fra evighed og til evighed!

Om fred.

ærens konge! / kommer, /
fra krig og tvedragt. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Imod timelige ulykker.

himmelske Fader! / fra os. /
utaknemmelige. / nåde. /
blodsudgydelse og farsot. /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Om godt vejrlig.

himmelske Fader! / tjenligt vejr. /
Herre, / Helligånds enhed, én sand
Gud fra evighed og til evighed!

Høstgudstjeneste

evige Fader! / lever, / bære frugt. /
næstekærlighed. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Eller:

himmelske Fader! / godhed, /
godhed skænker os; / livets brød, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Eller:

Himmelske Fader! / i fred. /
vor lid til dig. / trange kår. /
hellige navn til ære. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Ugedagsgudstjeneste

Fader i Himlene! / dit navn. /
Guds ord og bøn. / evighed!

Eller:

Almægtige Gud, / bønner. / Herre, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed!

Eller:

Jesus Kristus! / gives, / salighed; /
med din Fader og Helligånden lever og
regerer, én sand Gud fra evighed og til
evighed!

Eller:

himmelske Fader! / sandhed, /
menneskers nød, / Kristus, / Helligånds
enhed, én sand Gud fra evighed og til
evighed!

Eller:

almægtige Gud! / styrke, / Kristus, /
Helligånds enhed, én sand Gud fra
evighed og til evighed! Amen.

Børnegudstjeneste

himmelske Fader! / dyrebare ord. /
elske dig af hjertet. / medmennesker. /
enbårne Søn, / Helligånds enhed, én
sand Gud fra evighed og til evighed!

SAMFUNDET DANSK KIRKESANG

ISBN 87-7484-085-1